

POR Gazeen 41

PORGAZEEN 41

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Redakce

Jakub Teplý
Matouš Turek
Matěj Strnad
Joachim Veselý
Radek Hlaváček
Adam Pospíšil
Hynek Trojáněk

Ilustrace

Tereza Ehrenbergerová

Titulní strana

Vojtěch Pešice

Jazyková úprava & korekce

Matouš Turek & Martin Valášek

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**

Jakub Teplý

Adresa & ý-mejl redakce

PORGazeen, PORG
Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@gmail.com

Cena 20Kč

PORGazeen 41 vyšel 19. prosince
v nákladu 200 výtisků

Tisk

JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi
uvítáme, můžete je předat
a) osobně redakci
b) viz adresa a ý-mejl

Toto číslo,

stejně jako celý letošní ročník, vychází

stále díky významné a velkorysé

finanční podpoře Eduarda Huliciuse,

bývalého studenta PORGu

v letech 1992 – 2000.

Děkujeme Eduarde!!!

Úvodník

Na konci předloňského školního roku uzavřel PORGazeen svou čtvrtou desítku. Čtyřicáté číslo vyšlo 28. června 2004, den před vodní slavností. Nálada byla povzneseně sváteční, číslo bylo tlustoučké, krásně typograficky vypravené Jakubem Krčem, a aby toho nebylo málo, skrývalo se uvnitř mimořádné cedéčko s kompletním archivem všech dosud vydaných čísel.

Tehdejší šéfredaktor a jeden ze zasloužilých PORGazeenových matadorů Tomáš Krajča ladil tehdy svůj úvodník do skeptických tónů a budoucnost časopisu maloval barvami nejásavými. Školní rok se se školním rokem sešel a na místě tradičního, více než deset let vycházejícího časopisu zůstala díra. Ve spolupráci s deníkem MF DNES sice vyšlo mimořádné vydání internetového Echa, ale po PORGazeenu jako by se slehla zem.

Protože není možné nechat oblíbený studentský časopis jen tak padnout, spojilo síly sedmero redaktorů (jejich jména se dozvíte, uhněte-li očima o sedm centimetrů doleva, kde se nachází tiráž), jejichž jádro tvoří sextáni, a vyprodukovalo číslo 41, jež právě držíte v ruce.

První krok na cestě k druhé čtyřicítce byl náročný. Z redakčních šuplíků vypadávali kostlivci starých článků, jež bylo nutné ohlodat a ohledat, jsou-li ještě schopni předstoupit před p. t. čtenářstvo. Nové texty se rodily v potu tváře. V téže potu hledal sazeč Kubča Teplý novou typo-tvář. Znatelná je obzvláště díra po člancích dříve dodávaných „kreaturami“ ze semináře tvůrčího psaní...

Aktuální číslo otevírá tradiční rubrika Stalo se. Bohužel ani jeden z autorů náležitě nevyužil bulvárový potenciál této rubriky, a tak se tentokrát nedozvídáme kdo-kde-kdy-jak-s kým. Snad to někdo v příštím čísle napraví. Po stopách „tajemného Vaška“ se na téže straně vydala Zuzana Burianová.

PORG a Lincoln patří k sobě jako Čuk a Gek, Bolek a Lolek nebo Santa a Klaus. Zprávu o týdenním pobývání ve stínu lincolnské katedrály přinesli Radek & Hlaváček. Jak se daří studentům PORGu pět let po maturitě, dozvíte se od Martina Pehala, Petry Veselé a Honzy Balcara.

Několik příspěvků se vrací k hlavní PORGové události letošního podzimu, žihelské škole v přírodě. Přečtěte si například, co dělala v Žihli Šárka, jaké je to být Uhljazzem a taky něco o Oskarově „malé kůře tvaru el“.

V PORGazeenu nemůže chybět reportáž z jiné střední školy: Lenka Trojanová a Kubča Teplý se vydali na „německé“ Gymnázium Thomase Manna. „What else is different?“ ptá se Martin Dražan, písíci z Ameriky a srovnávající tamní a tunajší školu. S Hynkem Trojánkem se vypravíme na Těšnov do pohádkové říše POINT.

Petr Kalfus, Ondřej Zátka, Honza Kalivoda, Mikiš, Boris Kubíček jsou 1) ex-porgáni, 2) členy kapely DnesJazz. Adam Pospíšil s nimi vloni udělal rozhovor, který je historický už tím, jak je starý, a dále proto, že kapela se krátce po natočení rozhovoru rozpadla. Adame!!!

A co dál? Perly sviním, povídky, glosy, Deutsche Seite (a propos – co byste dělali, kdybyste se na stali ředitelem PORGu) a leccos jiného.

41. číslo PORGazeenu není z nejlustších, ale je naše! Na vykrmení dvačtyřicátého pašika se můžete podílet i vy. Zabijačka by se mohla konat – dá-li Pán Bůh – někdy kolem jarní rovnodennosti. (Ne)nechte se přemlouvat k psaní vlastních textů. PORGazeen, váš/náš časopis, ŽIJE!!!

Martin Valášek

Obsah

Úvodník (Martin Valášek)	2
Stalo se... (Kubča Teplý, Radek Halváček)	3
Tajemný Vašek (Zuzana Burianová)	3
Anglie (Radek Hlaváček)	4
Porgáni po odchodu (Martin Pehal, Petra Veselá, Honza Balcar)	6
Škola v paneláku (Jindřich Traugott, Adam Pospíšil, Alžběta Labusová)	8
What's the point? (Hynek Trojáněk)	12
Povídka (Joachim Veselý)	13
Gymnázium Thomase Manna (Lenka Trojanová, Kubča Teplý, Marek Wlazel)	14
Martin Dražan v Americe	17
Povídka (Radek Hlaváček)	18
DnesJazz – rozhovor (Adam Pospíšil)	19
Perly sviním	22
Deutsche Seite	23
Komiks	24

Stalo se...

Začala škola. * Slavilo se výročí patnácti let její existence. * Bém nám lezl po naší nové krásné lezecké stěně. * Zasadili jsme strom. * Přišli jsme mimo jiné o Krče a získali mimo jiné Valáška. * Kde je Mike? * Pak se celkem nic nedělo. * Pak jo. * Pak zase nic. * Zaplavili nás VyVolení a Big Brother. * Část školy odjela do Anglie. * Zbytek zůstal v Libni. * Přijeli Francouzi na výměnu. * FD napsal slohovou práci o své autoškolce. Byla k vidění na dveřích prostředního záchodu. * Pan profesor Příbík zakázal jednomu studentovi (FD) demontovat ve třídě lezrovou tiskárnu, ale nabídl mu, že škola bude možná vyřazovat nějaký šrotoidní plotter a osciloskop. * Pořád nám padá tabule a nikdo nechce dojít pro školníka. * V naší třídě máme dva nové studenty. A dva staré nemáme. * Proběhla suverénně nejhlučnější ŠvP (Škola v paneláku). Chudáci Mostečáci. * Ahoj, já jsem Mára, co děláte dneska večer? * V kolikže vstáváme na ten vlak? * Osvícení. * Paní odnaproti si stěžovala na naše hlasité „hudební“ zkoušky. Pan ředitel říkal, že si máme zavřít okna. * Na posledním DOD provázelo strašně moc lidí. * Asi před hodinou a půl jsme postoupili na mistrovství světa v čtenáři!

Kubča Teplý

Vojta se oficiálně stal smažkou. * Pan profesor Příbík se marně snažil v Žihli udát posledních dvacet housek. * Nové zářivky nám osvětlily mysl. * Továrna na kaolín se stala proslulou. * Anglie opět přivítala naše studenty s otevřenou náručí. * Letos nikdo nezmáčkl záchranou brzdu v tunelu pod průlivem. * Knihovna se opět pokouší shromáždit všechny knihy. * Plány na přestavbu školy jsou vpravdě velkolepé. * Prima má hezky vyzdobenou třídu. * Gauč před sborovnou byl záhadně otočen. * Před sborovnou již nejsou k dispozici noviny. * Kvartánský supergauč odstraněn, zbyla jen pokrývka. * Křížácký boj proti odpadkům ve škole přináší výsledky. * Ve výročním zprávě je Filipova fotka z primy. *

Radek Hlaváček

Tajemný Vašek

Nedávno se objevila jedna menší aféra s emailem, který dostala celá škola a kde se objevila příloha s tajnými informacemi a seznamem „nežádoucích studentů“. Jedná se o ty žáky, kteří se pohybují na nově vymyšlené a stanovené hranici 4D nebo průměru známek 5,0 a méně. Podepsán Vašek. Tajemný Vašek. A jaké to mělo následky? Začaly se klást otázky typu: „Přečte si každý moje známky?“ „Kam až naše oblíbená hranice poroste? Na 3 C a průměr 7,0?“ „A co nám tajemný Vašek ještě tají?“ Na dvě základní otázky bych se pokusila odpovědět.

Proč naše milovaná hranice existuje a bude se možná dále zvyšovat? Pokud by se měla zvýšit prestižnost našeho ústavu, nebo snad procento přijmutí na vysoké školy, proč zasahujeme tak rychle a radikálně? Vždyť škola je až doposud na prvních místech – pokud mluvíme o průzkumu a zhodnocení kvality výuky z roku 1998 každoročně zmiňovaném ve výroční zprávě – a přijímání na vysoké školy vždy záleželo pouze na člověku, jak byl pilný a jak moc se chtěl na školu dostat. Proto se nám naskýtá otázka: „Chce z nás udělat tajemný Vašek stroje na desítky?“

Můj kamarád V.P. – ve sborovně často skloňovaný a někdy i neprávem třeba kvůli své image, na kterou si konvenční část profesorského sboru nemůže a nemůže zvyknout – byl v příloze také. Abych vás, kteří ho neznáte, uvedla do kontextu – V. je neškodný, milý, ale líný student, velmi kreativní, chytrý, občas trochu mimo, ale přátelský. Průměrně má okolo 4 D, protože ho předmět tolik nezajímá, vykašlal se na domácí úkol, nebo prostě jen úkol zapomene. Průměr měl (jak jste si všichni jistě rádi přečetli) 3,8; což je teda mizérie. Podle nově stanoveného minima by byl okamžitě bez diskuzí pryč. Měl dokonce

dva reparáty, z němčiny a z latiny, a dokonce nějaké to F. Nikdo jsme nevěřili, že to zvládne, a pro profesory byl už ze seznamu studentů pro rok 05/06 pryč. Ovšem, někde se stala chyba. Je tu pořád s námi. Jak to?

V.P. je extrémní případ. Přestože školu fláká a učí se, jen když mu teče do bot, tak touží tady zůstat a studium na PORGu ho i přes všechny problémy baví. A i když je v podstatě propadlík, je to skvělý člověk. Myslím si, že tento typ lidí na PORG prostě patří, protože každý jsme jiný a nemůžeme studenty prosit, aby zde zbyly jen určité typy studentů. To, že si vybojují reparáty, už svědčí dost o tom, že chtějí dál studovat na naší škole.

Druhým problémem je chystané uveřejňování známek každého studenta. Myslím si, že každý student (mluvím teď o primě až kvartě) by se měl rozhodnout sám a zkontrolovat to s rodiči, zda chce, aby jeho známky byly uveřejněny například na internetu. Protože pokud by jeho známky nebyly třeba úplně nejlepší, mohlo by dojít k porušení charty práv dítěte, kdy by bylo dítě veřejně vystaveno nějakému negativnímu společenskému tlaku. Snížení sebevědomí, problémy se šikanou atd. Zveřejnění třídního průměru známek nebo pouze pořadí studentů v testu je snad pro rodiče stejně informativní, jako se dozvědět, že Pepička měla zase lepší známku než Frantík – s Frantíkem to jde z kopce, co?

Z toho všeho vyplývá jen jedno. Za dveřmi sborovny to věe a my, obyčejní smrtelníci, si musíme dát velký pozor, protože tajemný Vašek nás vidí a nikdy nevíme, co si na nás zase vymyslí.

Zuzana Burianová

Citát měsíce:

To je neuvěřitelný, s kým mě to šoupli na samotku! (M.Č.)

Další anglické dobrodružství PORGu a Sherlocka Homelesse

Po roce jsme my, angličtí dobrodruzi, opět nasedli do autobusu a vydali se na dlouhou cestu do města Lincoln v severní Anglii. Na této straně vám rád a ochotně vyložím příběh cesty, jež nás zavedla do krásných katedrál a měst, do rodin přívětivých a do typické britské školy.

Výměnný pobyt v Anglii byl jako každý rok pořádán ve spolupráci se školou Priory, prestižní a velkou institucí, která na nás opět zanechala příjemný dojem. Výlet opět vedl pan profesor Rufer, tento rok s námi jeli i pan profesor Roleček a paní profesorka Bidláková.

Dlouho jsem přemýšlel, jak pojmout psaní reportáže, nakonec jsem si vybral oblíbené řešení, tedy psaní deníčku. Některé poznámky jsem si psal již po cestě, proto pro mne nebude rekonstrukce problémem.

13. 10. 2005 – Den první, odjezd

Citát dne: „Ticho bude tam vzadu!“ (bez komentáře)

Nikdy bych si nedokázal představit, kolik rodičů se dostaví na loučení se svými dítky. Autobus byl doslova obsypán mávajícím tatínky a maminkami, kteří se přes tmavé sklo snažili najít své děti v záplavě dětí neznámých. Studenti si jich však příliš nevšíмали, v autobuse totiž zuřila bitva o místa, kde se na okolí zřetel nebral. Pak sebou autobus škubl a děti si vzpomněly na své chleboďárce a začaly zuřivě mávat, přičemž v několika případech inzultovaly své spolusedící. Autobus se vypletl z Prahy a dal se na cestu směrem na Lamanšský průliv. Nejnudnější byl průjezd Německem, protože zde se jede nejdéle a my jsme navíc měli to štěstí, že jsme narazili na dopravní nehodu, která se odstraňovala dosti dlouho bez jediného pohnutí. Půlnoc jsme přečkali v koloně.

14. 10. 2005 – Den druhý, příjezd

Citát dne: „Kdy už tam budeme?“ (celý autobus kromě řidiče)

Asi v sedm hodin ráno, po dlouhé noci plné střídavého veselí a omámeností, jsme konečně dorazili k pobřeží a o tři čtvrtě hodiny později jsme se nalodili na trajekt. Tam jsme si teprve počali užívat

atmosféry volnosti. Někteří okamžitě zakoupili octové chipsy, jiní začali fotit racky. Na pevninu jsme se opět dostali asi o hodinu později a od té chvíle náš autobus uháněl nejvyšší možnou rychlostí (samozřejmě vlevo) po dálnici směrem na sever. Do Lincolnu jsme se dostavili ve tři hodiny odpoledne a okamžitě jsme byli vyzvednuti našimi výměnnými rodinami.

15. 10. 2005 a 16. 10. 2005 – Víkend

Citát dne: „Thanks“

Přes víkend jsme, odloučení od svých spoluobčanů, žili v rodinách našich anglických kamarádů. Zážitky každého jedince byly naprosto jiné, někteří šli na bowling, nakupovat nebo třeba do kina (hitem byl film Wallace a Gromit), jiní se šli podívat do katedrály a po starém městě. Nebylo snad jediného studenta, který by si víkend neužil.

17. 10. 2005 – Pondělí

Citát dne: „Zadek bude zřicha!“

Ráno jsme se setkali se svými českými přáteli a jenom s nimi, zanechávající Angličany školní výuce, jsme se jeli podívat na katedrálu v Southwellu. Tato původně normanská stavba v nottinghamském kraji byla nejmenší z navštívených církevních svatostánek, ale měla své specifické kouzlo a mně se velmi líbila. Její historie spadá až do dob římské okupace.

18. 10. 2005 – Úterý

Citát dne: „Sparta do toho!“ (většina spartánského osazenstva výletu)

Britští studenti se společně s námi (ale svým autobusem) ráno přepravili do překrásného města York. Tam jsme měli domluvenou prohlídku po katedrále York Minster, která se mi asi líbila nejvíc. Je stará skoro tisíc let a dnes je i významným turistickým cílem. Tento rok jsme se však nebyli podívat na věži, odkud si z minulého roku pamatují výhled na okolí k nezaplacení (za jednu libru). Po asi dvouhodinovém rozchodu jsme opět nasedli do autobusu a nechali se přepravit zpět do Lincolnu. Stačí ještě poznamenat, že večer hrála Ligu mistrů pražská Sparta, a tak se mnoho studentů z Británie nechalo přemluvit a fandilo právě jí. Nestačilo to, Sparta Arsenalu podlehla 2:0.

19. 10. 2005 – Středa

Citát dne: „Ono jim to tu jako doopravdy spadlo?“

Ve středu jsme navštívili katedrálu v Lincolnu, která nás poznamenala zjištěním, že její vysoká hlavní věž v šestnáctém století spadla. Okamžitě jsme začali pátrat po tom, kam spadla. Dostalo se nám odpovědi, že na Chapter House. Tato přístavba, jež sloužila pro schůze vedení katedrály, byla poté zrekonstruována zajímavým způsobem, kdy byl vytvořen typ klenby, který se

v ostatních katedrálách hledá jen těžko. V Lincolnské katedrále se natáčel také film Da Vinci Code. Díky této skutečnosti tam byly k nalezení různé makety soch z plastu, které byly použity jako dekorace ve filmu.

20. 10. 2005 – Čtvrtek

Citát dne: „Sherlock Homeless? Tak to bude zajímavé.“

Čtvrteční dopoledne a brzké odpoledne bylo věnováno nákupům na poslední chvíli. Studenti vydávali své poslední peníze za dárky rodinám a přátelům. Okolo první hodiny odpolední se hudebníci odebrali do školy ke zkoušce, stejně tak divadelníci z tercie, kteří sepsali a nastudovali hru Sherlock Homeless. Navečer se britští studenti s rodiči a českými studenty dostavili do hlavní síně školy Priory a zde zhlédli historické drama o královně Eleonor nastudované britskými studentkami, hudební vložku anglických hudebníků ve spolupráci s Jonášem Kucharským, Ondřejem Slánským, Filipem Košťálem a Adamem Pospíšilem. Pak přišla na řadu divadelní hra. Musím říct, že jsem se opravdu pobavil. Myslím, že celá tercie odvedla výbornou práci. Vyzdvihnout bych chtěl Františka Fialu, jenž obsadil titulní roli

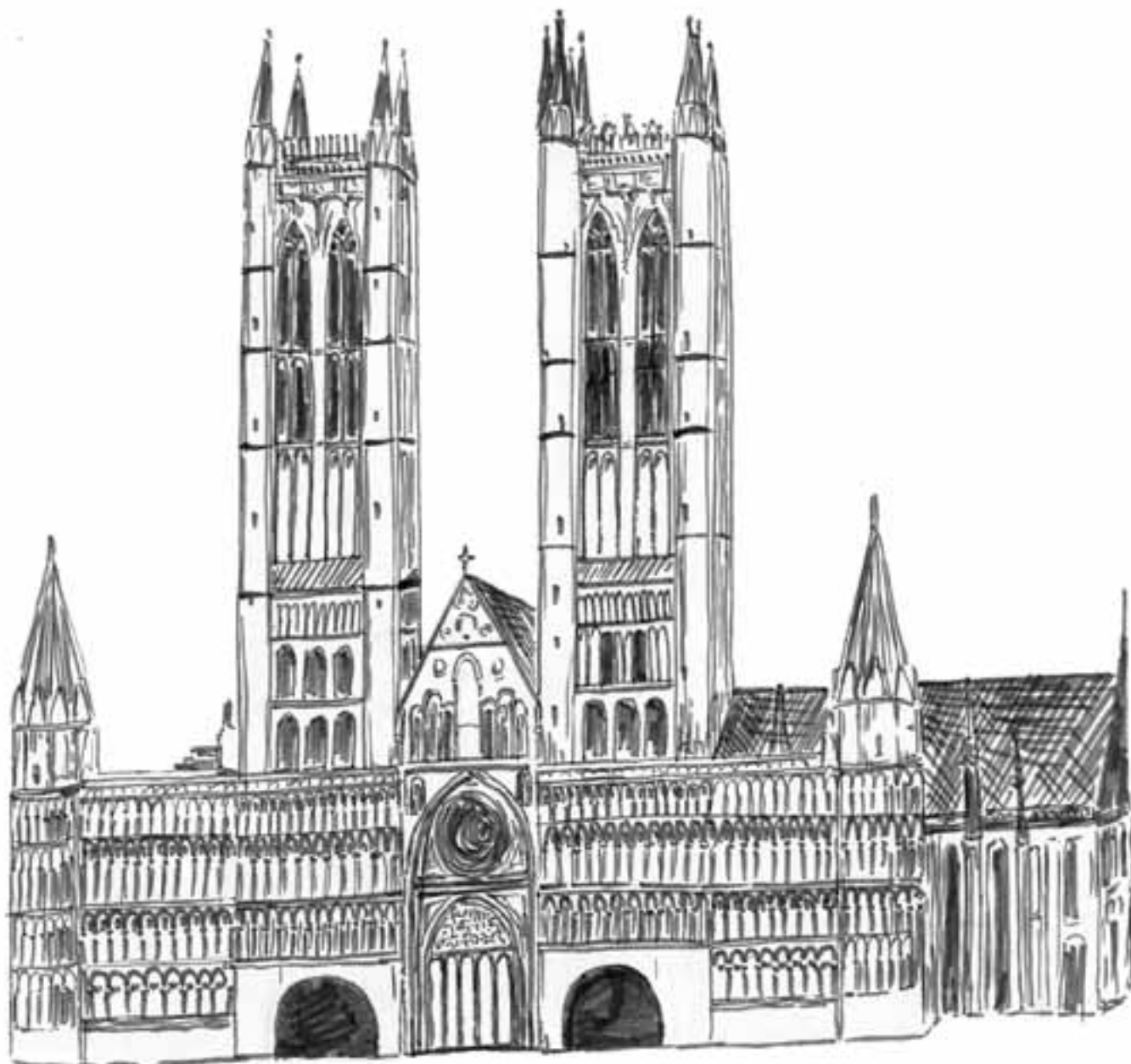
Sherlocka Homelesse. Večer studenti sbalili svých pár věcí a dárků do jedné tašky a započali se loučit s krásnou Anglií.

21. 10. 2005 a 22. 10. 2005 – Návrat

Citát dne: „Buďte zticha, chceme spát!“ (předek autobusu směrem dozadu)

Slzy byly zatlačeny a studenti si podali ruce se svými britskými kamarády. Rozloučili se s rodiči, kterým poděkovali za pohostinnost a nastoupili do autobusu. Poslední zamávání... a autobus se již vydává na cestu zpátky do Čech. Osazenstvo autobusu večer usíná a probouzí se ráno v plném počtu, ale na pokraji kolapsu z únavné cesty. Po příjezdu ke škole se ještě naposledy rozloučíme s kamarády a míříme domů. Vsadím se, že všichni si odpoledne zdřímli. Já jsem spal až do večera. Hlavou se mi honily vzpomínky na krásnou Anglii a další skvělý výlet, jehož jsem se jako student PORGu zúčastnil.

Radek Hlaváček

PORGáni po odchodu

V Echu bývala rubrika „Porgáni po přechodu“, ale poslední příspěvek do ní byl napsán někdy před třemi lety, a tak jsme se rozhodli přenést ji do našeho milého Porgazeenu. Nevěděli jsme, na koho se obrátit nejdříve, koho oslovit s našimi všetečnými otázkami. Nakonec padlo rozhodnutí na ty, kteří se o nás dva roky protektorsky starali, kteří nás zasvětili do vezdejšího koloběhu věcí a kteří se nám možná snažili zachovat odkaz takzvaného ducha Porgu. Ano, napsali jsme „svým“ septimánům, maturitnímu ročníku 2000.

Martin Pehal

V současnosti studuji na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v prezenčním magisterském programu dvouobor egyptologie (4. rok)–religionistika (2. rok). Původně jsem měl kombinaci s filosofií, ale té jsem po dvou letech nechal. Jeden filosof, který má velkou autoritu (tančí totiž závodně tango a studoval v Paříži u Derridy), nám prozradil, že čím dříve čte člověk Aristotela, tím dříve pozná, zda má cenu, aby se filosofii věnoval. Tak jsem Aristotela zkusil dokonce několikrát a... tango jsem pak vzdal rovnou. Poslední kapkou bylo, když jsem se jednou podíval do své knihovny a zjistil, že většina literatury, kterou jsem si do té doby pořídil, tvoří spíše knihovničku studenta religionistiky (ne, nestudují regionalistiku, jak se mnoho lidí napoprvé domnívá, jsem totiž rodilý Pražák a regiony mě z principu naprosto nezajímají). Nutno podotknout, že jeden religionista, který má velkou autoritu, tančí závodně salsu, tak nevím. Každopádně jsem se z filosofie přehlásil na religionistiku... a bylo to dobré.

Studuješ teď školu, kterou jsi vždycky chtěl dělat?

Pro studium egyptologie jsem se rozhodl už někdy v sekundě na PORGu. Mám ale silné podezření, že to tehdy byl jen velmi rafinovaný tah, jak si najít něco, co bude vypadat exoticky a co nikoho jiného nezajímá. A měl jsem pravdu. Tedy alespoň v tom, že egyptologie vypadá exoticky. Ovšem zmýlil jsem se v tom, že by to mnoho lidí nezajímalo – jsou jich mraky a dobrou polovinu tvoří šílenci, které zajímá, zda se skutečně pyramidy používaly na broušení žiletek nebo jako velké konzervárny jídla.

Co se týče religionistiky, to vplynulo postupně samo. Z pedagogů na PORGu mě v tomto směru hodně ovlivnil Aleš Roleček a jeho mahajánový katolicismus (ačkoliv ten se na FF UK nevyučuje).

Musel ses připravovat na přijímačky nějak zvlášť hodně, nebo ti stačily znalosti z PORGu?

Většina specializovaných oborů na FF UK (jako např. egyptologie, sinologie, dějiny umění atd.) vyžaduje od těch, kteří se na ně hlásí, hlubší znalosti než ty, jimiž disponuje běžný středoškolaček. Proto jsem někdy v septimě začal docházet do knihovny Českého egyptologického ústavu (ČEgÚ) v Celetné 20. Tam jsem si s mírným zoufalstvím pročítal odborné egyptologické publikace, které jsou pro začátečníka dost těžko stravitelné, a snažil se z toho pro sebe vydobýt informace, které bych mohl nějak zužitkovat. Je pravda, že seznam literatury, který jsem při přijímacím řízení předkládal, udělal na egyptology dojem – neuvěřili mi, že bych dokázal takové množství knih přečíst. Já je doopravdy většinou celé nečetl, ale to nedělám koneckonců ani dnes. Tehdy jsem četl vždy pouze obecnější úvodní kapitoly.

S filozofií to bylo ovšem něco jiného. Zprv je již samotné písemné kolo přijímacího řízení je dost odlišné od všech ostatních na FF UK. Je jim naprosto jedno, zda víte, kdo to byl Platón anebo ne. Jde „pouze“ o to, aby byl člověk schopen zanalyzovat předložené filosofické texty a zodpovědět otázky, které se textů týkají. Celé to trvá zhruba 6 hodin, ale připravovat se na to nebylo nutné.

Zadruhé jsem měl velice dobrou přípravu z hodin filosofie s Alešem Rolečkem. Dva roky filosofie s ním mi poskytly velmi dobrý základ zejména ve staré řecké a středověké scholastické filosofii, což se mi hodilo v druhém (ústním) kole přijímaček. Pomohl mi také sestavit seznam literatury, se kterým jsem šel na přijímací pohovor. Komise s ním byla velmi spokojená.

Aleš mě v mnohém inspiroval i svým RHS (Rolečkovým humanitním seminářem). Tam jsem získal základní religionistické znalosti, které mi nakonec pomohly i dostat se na egyptologii. Vzpomínám si, že jsem byl dotázán na základní charakteristiku koptské církve v Egyptě. Tehdy jsem se vytasil s informací od Aleše, že je to autokefální církev, jež vstoupila v 18. stol. (přesněji 1741) do unie s římsko-katolickou církví (podobně jako církev arménská, syrská atd.). Myslím, že to na mě udělalo dojem.

Co tě na vysoké škole nejvíc překvapilo? Na co sis musel zvyknout?

Člověka dříve anebo později potká určitá desiluze, která mu rozboří vždy nutně zidealizovanou představu o akademickém prostředí. Po opakovaných varováních od lidí ve svém okolí jsem se na to snažil nějak připravit, ale přesto to na mě sedlo. Člověk totiž časem zjistí, že pro většinu vyučujících je pouhý vzduch, který dýchají, ale nevnímají ho. Takhle to zatím vypadá jako zpověď rozmazleného PORGána, který byl celou střední školu zvyklý na „individuální přístup“ a konečně ho potkal pravý život (v tom je možná také kus pravdy), nicméně onen nezám se velmi často bolestně projevuje tím, že člověk nemá naprosto žádnou zpětnou vazbu na své školní práci. Ty tam byly časy, kdy jsem mohl zajít za Martinem Valáškem a zeptat se ho, co mu na mé práci vadilo. Pokud si vás dotyčný pedagog vůbec pamatuje, tak si ale často vůbec nepamatuje, že jste něco psal. To je silně demotivující zjištění.

Na druhou stranu ale existuje malé procento těch, kteří si vaši práci vezmou a s téměř perverzní zálibou (vlastní pouze akademikům) ji všemožně do hloubky prozkoumají. Pak vám ji vrátí zhutovanou, posetou modřinami od červené korektorské tužky a oznámí vám, že s ní musíte něco udělat, protože je neuspokojila. Existuje ještě menší procento těch, kteří se na ní poté, co svou práci další týdný opečovávají, hojíte a uklidňujete, znovu vyřadí a řeknou vám, že podobu už měla hezkou, ale že nebyla učesaná. Tak ji zapletete copánky a teprve pak jsou s ní spokojení (i když...).

V kontrastu s těmi pedagogy, kteří vaši práci pomalu ani nepřečtou, jsem se naučil si těchto násilníků vážit (téměř s perverzní zálibou).

Co dal/vzal PORG zvláště tobě, jak tě osobně konkrétně ovlivnil?

Kromě vzdělání, o němž jsem hovořil už výše, mi PORG dal pocit, že patřím do elitní sekty. To je docela dobrý vklad pro studenta religionistiky. Tomu se totiž hodí mít nějakou zkušenost s numinózním. Hodně divné ovšem bylo, když jsem přišel na vysokou školu a zjistil, že i ostatní studenti mají často podobnou zkušenost s posvátnem. Byli tam totiž kepleriani, nadalejší a různé cizokrajné mimopražské sekty. To mě přimělo k tomu, abych zvážil problematiku náboženské plurality a mýtus, který o sobě PORG vytváří. Jsem si ale jistý, že postavením toho obrovského a krásného barokizujícího schodiště před vstupem do PORGu ostatní heretiky a schizmaty-

ky trumfneme. A až se vykáčí i stromy na zahradě, vytrhají ostatní odporné zelené věci a postaví se na ní to shromaždiště v podobě přesýpacích hodin, tak se budou moci dělat pochodňové průvody a vůbec, hip hip hurá.

Kdybys mohl s odstupem změnit něco v těch osmi letech, které jsi na PORGu strávil, co by to bylo?

Vrátím se ke svému starému klíče:

„Chtěl bych méně matematiky.“

Zadruhé: v oktávě se mi už nepodařilo dotáhnout projekt přestavby sklepa v promítací sál ve stylu industrie (modlou měly být dva obrovské a úžasné litinové kotle, do nichž by se při psychedelických představeních pumpovala rozsáhlým potrubním systémem krev z obětí). Tehdy byla problémem prý vysoká cena případné rekonstrukce. Odhadnuté to bylo, pokud se nemýlím, na cca 600 000 korun (dnes už bych to odhadl tak na jeden milion). Poté, co jsem viděl rozsáhlé plány rekonstrukce celé školy, bych se přimlouval za znovuoživení tohoto projektu. Případným nadšencům mohu poskytnout již vypracované materiály.

Kromě toho, že navrhované rekonstrukci kotelny stály v cestě finanční prostředky, vnímal jsem jako konkurenta tohoto projektu posilovací stroje, o jejichž koupi se tehdy už uvažovalo. Když jsem byl v září na oslavě 15 let PORGu, viděl jsem své nepřátele v tělocvičně v celé jejich rozcapené kráse. A tehdy jsem je rituálně ponižil. (Lezecí stěna je ale dobrý nápad, jen mě trochu znervózňovalo, že jsem viděl svůj zadek v těch zrcadlech na stěnách.) Poslední věc, pro mnoho lidí asi enigmatická (muži se mohou ptát Jakuba Krče): měl jsem se více zajímat o Záchod, třeba by šel nějak zachránit nebo transformovat.

Jak se podle tebe změnil PORG během tvého studia?

Postupně se začalo kupovat stále méně a méně knih a v oktávě (2002) už žila knihovna prakticky pouze ze sponzorských darů od různých nakladatelů. Dobře vybavená knihovna může být jedním z argumentů, na jehož základě se mohou rodiče/studenti rozhodnout, na kterou střední školu půjdou (jak to bývá běžné na univerzitách např. ve Spojených státech), nehledě na to, že mít k dispozici hodně dobrých knih je prostě vždy fajn (kdo se má neustále tahat do Městské knihovny?).

Měl jsem také pocit, že se postupně začala vytrácet podpora snah studentů ovlivnit vzhled svých tříd. Mám tím na mysli kumulaci různých předmětů a jejich instalaci do smysluplných celků. Dodnes jsem pyšný na naše květináče vytvořené z písku a záchodové mísy, ceduli Obecná škola a drobnou sbírku ezoteristických a sektářských plakátů

(„Moudrost starého Egyptu – Mýtus Isise, Horuse a Osirise aj.). Třídním učitelům to sice působí nejednu horkou chvíli (vid', Borisi), ale člověk se pak cítí v té své třídě příjemně.

Začalo to pomalu, nejprve se zakoupily lavice, do nichž je možné dát jen sešit, protože i tužka vám propadne skrze dráty. Kumulujte předměty! Pořádejte je do abstraktních obrazců na zdi a stropy! Každý předmět má tradici (např. dřevěný kříž, který teď visí v jedné ze tříd, byl vytvořen roku 1993 – dříve, než se někteří ze současných studentů a studentek PORGu vůbec narodili!). Na konci roku může daná oktáva své předměty prodat v předmaturitní dražbě. Je to přechodový rituál, kterým se osobně rozloučí se svými spolustudenty. Sekty rituály potřebují, jinak jim totiž dojde dech.

Dal bys na PORG svoje (potenciální) děti? Zeptejte se mě znovu tak za patnáct let.

Petra Veselá

Po odchodu z Porgu jsem se bohužel nedostala na vysokou, takže jsem odjela na půl roku do Anglie jako au-pair. Na vysokou už jsem si přihlášku znovu nedávala, protože se postupně začal rýsovat jiný projekt. Už odmalička jsem chtěla mít svůj obchůdek se spoustou sladkostí, dortů a dobrůtek. Úplně náhodou jsem našla krásné středověké prostory u nás v Jílovém, kde jsem si nakonec otevřela kavárnu s galerií. Teď už je to rok a půl co máme otevřeno a postupně se to rozjíždí:

Co dal/vzal PORG zvlášť tobě, jak tě osobně konkrétně ovlivnil? Cítíš se být vzdělaná, elitou?

PORG mi dal velmi dobrý základ, který si myslím, že mi stačí, i když jsem nešla na vysokou.

Kdybys teď mohla s odstupem změnit něco v těch osmi letech, které jsi na PORGu strávila, co by to bylo?

Asi bych změnila dvě věci. Místo němčiny bych šla na francouzštinu. Při učení maturitních otázek z češtiny bych si rozhodně neškrtla jednu otázku, na kterou jsem se ani nepodívala a pak jsem si ji samozřejmě vylosovala...

Dal bys na PORG svoje (potenciální) dítě?

Asi ano.

Jan Balcar

Jsem ve druhém ročníku oboru Zvuková tvorba na FAMU. Učíme se, jak z těch odporných a němých polotovarů, co dostáváme od studentů režie, dělat vysoké umění. Je to takový hybridní umělecko-technický obor - namátkou: dějiny kinematografie, dějiny hudby, hudební praktikum, zvuková dramaturgie, elektroakustika, elektronická úprava zvuku atd. Pilířem studia na FAMU jsou ale praktická cvičení – tedy výroba filmů ve štábech složených ze studentů ostatních kateder. Prostě neuvěřitelná nuda. S Vokurkama pracujeme na druhém albu, které bude až neuvěřitelně krásné. Od léta též pracuji v hudebním studiu 3bees. Na můj starý koníček, řvaní do popelnic, mi proto nezbyvá moc času, ale snažím se trénovat, paralympiáda se blíží

Studuješ teď školu, kterou jsi vždycky chtěl dělat? Proč? Jestli to není ta pravá, proč na ní jsi?

Ano. Svoji milovanou a jedinou na světě.

Musel ses připravovat na přijímačky nějak zvlášť hodně, nebo ti stačily znalosti z PORGu?

K úspěšnému absolvování přijímaček mi asi nejvíce pomohly dva předchozí neúspěšné pokusy.

Co tě na nové, vysoké škole nejvíce překvapilo? Na co sis musel zvyknout?

Nemusí se tam přezouvat. Zvyknout jsem si musel na smrad z vlastních nohou – když jste někde od devíti do devíti obutí, je to znát.

Co dal/vzal PORG zvlášť tobě, jak tě osobně konkrétně ovlivnil? Cítíš se být „vzdělaným“, „elitou“?

Nevím, jestli by na jiné škole vůbec vznikly nějaké Vokurky. A ty pro mne byly vodítkem ke zvukařině (zní to dost obyčejně, řekněme tedy sound designu). Cítím se být elitou. Ve řvaní do popelnic jsem světová jednička.

Jak se podle tebe změnil PORG během tvého studia na něm?

Asi nenapíšu nic objektivního – z hippie školy se stal prestižní soukromou školou. Tak trochu od jednoho extrému k druhému, mně by asi nejvíce vyhovovalo něco mezi. Přejde mi, že se také dost změnil profil přijímaných uchazečů.

Dal bys na PORG svoje (potenciální) dítě?

Svého psa určitě a vzhledem k mojí sexuální abstinenci je to tak všechno.

připravili:
Matouš Turek
Matěj Strnad

ŠKOLA v PANELÁKU

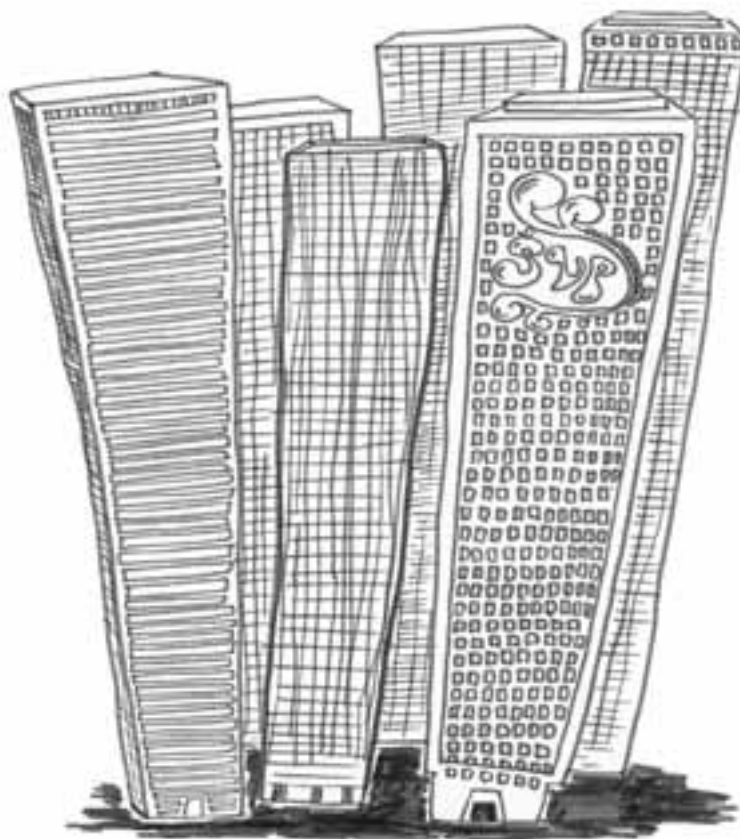
Florenc – Svět – Budějovická

Stojím v metru
Nějaký pán za zdí točí klikou
Vše okolo se hýbe
Jen já a moje metro
stojíme na místě

Stojím v metru
Přede mnou pět lidí je
Sedí
Jako by to snad byly
Mé děti
Něco bych jim naznačil

Stejně by mi nerozuměli

Jindřich Traugott

Byli jsme oblí jako kameny kolem nás

Byli jsme plni naděje jako poslední žhavé uhlíky uhasínajícího ohně. Byli jsme oblí jako kameny kolem nás. Byli jsme chladní a pravidelní jako ocelové konstrukce. Naše prsty byly kostnaté jako větve povalující se

v lese. Byli jsme stejně otevření a zároveň uzavření jako mohutné duby kolem nás.

Náš projekt byl koncipován jako seznámení se s žánrem site-specific performance (di-

vadlem v nevidadelním prostoru). Nešlo v něm o vytvoření grandiózního představení na závěr; nejzajímavější a nejpřínosnější byl průběh projektu, každý jednotlivý den, samo objevování nových možností nás a prostředí. Snažili jsme se navazovat na všechny nahrávky, které nám okolí poskytovalo. Transformovat a přidělovat věcem stále jiné, nové významy.

Po pár dnech jsme se začali sblížovat se Štěpánkou (tamější třídička štěpky, kterou jsme si vyhlídli). Pomocí pohybových, obrazových a zvukových prostředků jsme jí a celému okolí vdechli život, který v nich dřímал už od počátku. Pomohli jsme Štěpánce předat impresi ze sebe samé. Roztančili jsme ji se vši její krásou i hrůzou.

Jindřich Traugott

Naslouchej ptákům i Glassovi v Žihli

Letošní škola v přírodě nabízela hned dva zajímavé hudební projekty. Vedle poslechově-interpretativního ateliéru prof. Arnota nemohl nezaujmut ani velkoryse vyhlížející „skladatelský výzkum podzimní krajiny“ profesora Uhlíře, jehož se nakonec kromě pěti hudebníků zúčastnili i čtyři výtvarníci. Vyzbrojeni mohutnou aparaturou, počítači a vlastními nástroji, plni velkolepých vizí a idejí, vydali se pondělního rána tito dobrodruzi vstříc žihelskému areálu a především jeho krásnému okolí, aby poodhalili jeho genia loci, netušice, jak krátce budou nacházející čtyři dny v porovnání s rozsahem aktivit, jejichž okusení si naplánovali.

Myslím, že se sluší, abych hned na úvod vyslovil omluvu patřící všem primánům, sekundánům i terciánům, kteří bydleli ve třetím patře oddělení C, a museli tak po celý týden trpět neposlouchatelné zvuky linoucí se dnem i nocí z tajemné místnosti na konci chodby a jen párkrát se pokorně přišli zeptat, zda bychom naši úžasnou produkci nemohli nepatrně ztlumit, neboť studium materiálů na vlastní projekty je příliš přízemní záležitostí, než aby si zasloužilo současný poslech tak libé hudby. My jsme k nim sice svou zkušebnu neumístili záměrně, ale je pravda, že jsme v ní trávili opravdu mnoho času, často i na úkor odpoledního či večerního programu.

Naše tvoření, spočívající jednak v procházkách, při nichž jsme z přírody čerpali inspiraci, jednak v následném „vyhodnocování“ těchto podnětů doma v teple, postupně vyústila ve dva hlavní hudební výtvoři a několik výtvarných děl, jimž se výtvarnice věnovaly, když jsme zkoušeli (např. filosofické knihy zdobené přírodními barvami). První skladbou, již jsme se pokoušeli nacvičit a s níž nám přišel

od arnotovců vypomoci i Ondra Slánský, byla minimalistická kompozice amerického skladatele Phila Glasse nazvaná Music in Similar Motion, která nám sice zabrala dost času na úkor našeho vlastního skládání, ale jejíž hra představovala naprosto nenapodobitelný zážitek, ačkoliv (nebo spíše protože) se někdy i přes zdánlivou technickou nenáročnost jednotlivých motivů jednalo téměř o sportovní výkon (tuším, že možná i pro posluchače). Slovy Oskara Placáka, jimiž toto dílo uvedl, ho lze přiblížit asi jako „paralelní pohyb v homogenním čtyřhlase“. Další omluva by asi měla putovat k soucítěním spolubydlícím některých hráčů, u nichž se po několika zkouškách začaly

objevovat symptomy glassovské závislosti projevující se především neustálým propěvováním některých motivů. Druhým výsledkem naší práce byla vlastní společná skladba, která byla ze zmíněného důvodu nedostatkem času vlastně tím jediným, co jsme vytvořili, a kterou jsme nazvali Listen to the Birds neboli Naslouchej ptákům, což můžete vyložit např. jako narážku na původ základního rytmu kompozice, nebo jako pobídku k poslechu ptačího zpěvu místo našeho hraní. Vyšli jsme ze dvou jednoduchých motivů postavených právě na zpěvu ptáka, který jsme zaznamenali, respektive na Šamanově pětiktaktové melodii, v níž byly použity pouze dva zvolené intervaly. Ty jsme poté zpracovali pomocí několika skladatelských postupů a proložili je víceméně improvizovanými úseky doprovázenými Vojtovým basovým groovem. Celá naše prezentace obsahovala ještě současně s hudební produkcí promítaný soubor fotografií zpracovaný výtvarníky, čerpající mimochodem také z několika meditativních cvičení, jež jsme si všichni v přírodě vyzkoušeli (např. pobyt na osamělém místě a zapisování slov, která nás přitom napadnou, nebo obtahování předem nakresleného horizontu trvající nejdříve minutu, poté deset minut).

Projekt prof. Uhlíře rozhodně stál za čas, který jsme mu věnovali, neboť šlo o neuvěřitelně intenzivní vzhled do mnoha nejen skladatelských zákoutí.

Adam Pospíšil

Šárka v Žihli

Šárka Lukovičová, dvacetiletá milovnice přírody a pověstí, vystoupila z autobusu. Cestu sem jí doporučila její sestřenice, obecně známá jako podivínská, věčně přehánějící bytost. Šárka se pro jednu rozhodla uposlechnout její rady, částečně také protože kdesi slyšela historku o strašidle vyskytujícím se právě v této oblasti. Rozhodla se místo duchova rejdiště prozkoumat, mimo jiné se z ní totiž občas stával bláznivý dobrodruh.

Po dalších pár krocích zmizely všechny její iluze o Žihli. Středisko, ač leželo v srdci krásné přírody, bylo velmi pochmurné. Mezi šedými, socialistickými bytovkami bylo pár stromů a travnatých dvorků, jinak všude beton a závěje spadaného a nyní tlejícího listí. Stálo tu několik ojetých starých traktorů a nákladních aut, ping-pon-

gové stoly a zelené zaprášené lavičky. Mezi hromadami staré veteše se sem tam ukázal prchající králík.

Prohlídka, jak to vypadá uvnitř, její mínění k lepšímu moc nezměnila. Pocitu, že zde se vrátila v čase zpět do padesátých a šedesátých komunistických let, se nemohla zbavit.

Při první příležitosti se vydala na obhlídku okolní krajiny. Okamžitě se cítila lépe. Z nízkých stráněk vyrůstaly hezké břízky, zakrslé, do sebe zaklíněné smrčky, pod jakýmsi stromem se tísnily houby, opodál se válely balvany jakoby ledabyle pohozené v trávě...

Ještě více se jí zamlouval les. Vysoké stromy se nad ní skláněly skoro mateřsky a bylo mezi nimi trošku přítmi, protože jejich husté koruny nepropustily tolik světla.

Vzpomněla si na své dávno odeznělé dětství, na řeku, šumící jí do snů každou noc, na hory, majestátně se tyčící po celém obzoru...

Najednou ji ze vzpomínek vyrušil jakýsi šramot. Vzhlédla. Měla pocit, že kousek od ní v lese se pohybuje nějaký stín. Brzy ale zmizel a Šárka se s trochou váhání rozhodla jít dál. Po chvíli prodírání podrostem došla na malou paseku, uprostřed které trůnil velký kámen podobný menhiru.

Jen se na něj podívala, zajela zpátky do křoví jako myš do díry. U kamenu totiž seděla jakási obří silueta. Šárka, ztuhlá strachem, se po chvíli odvážila přiblížit. Medvěd! Blesko jí hlavou. Teď už nebyla pouze ztuhlá strachem, ale tuhá hrůzou. Tak tohle je to tajemné žihelské strašidlo!

Po chvíli se trochu vzpamatovala a začala ustupovat. Když už byla od medvěda daleko, dala se do běhu.

Příhoda s huňáčem jí moc dobře neudělala, asi týden zvracela a ležela s horečkou. Ale řekla si, že o „medvědi“ nikomu neřekne. Později se to však přece jen nějak rozkřiklo a do Žihle začali jezdit lidé z široka daleka. Kdo by si přece nechal ujít příležitost vidět medvěda ve volné přírodě a nemuset pro to jet do Ameriky!

Kvůli stále se zvyšujícímu počtu návštěvníků ovšem bohatlo i vedení střediska.

A tak když se Šárka po několika letech vrátila, nepřivítala ji už tísnivá šed' bytovek, ale krásné rekreační centrum. A docela se těšila na další setkání s medvědem, který se jistě stále potuloval kdesi v žihelských lesích...

Alžběta Labusová

Večer v lese

Když potápí se lesy do šera,
když jasné barvy blednou,
některý tvor uléhá,
jiní se zase zvednou.

* * *

Dostal jsem od Oskara kůru,
Celý strom má kůry fůru,
Oskar měl jen malou kůru,
Malou kůru tvaru el,
Toužím jednou letět vzhůru.

Moje kůra má vrásek fůru,
Potřebuje protivráskovou kůru,
Posadit na sebe malou můru
A zalepit tu obrovskou dřůru.

Život stromu

Malý strom, takový cvrček
Za pár let, bude z něho smrček
Za sto let, budou z něho prkna a pařez
TO BUDE NAŘEZ!

* * *

Příroda se brání, lidskému počínání.
Líbí se mi tady, a i přes nějaké vady,
Navěky bych tu zůstal.

Mechem bych zarůstal,
stromy bych přerůstal,
ze štěstí bych vyrůstal.

What's the POINT?

V průběhu září se chodníky Prahy oblékly do neobvyklého záplatovaného hávu hemžícího se barvami od růžové po světle modrou. Některé ze záplat dosahují délky až několika desítek metrů (pouliční krejčíř byl evidentně poctivý), vzájemně se překrývají a tvoří pestrobarevné shluky. Můžete si s nimi hrát, radostně po nich skotačit a nechat je pozitivně působit na vaši zimou ztuhlou mysl. Můžete se jim zarputile vyhýbat a riskovat tak, že do cíle dorazíte pozdě. Dřív nebo později se u nich ale zarazíte a zeptáte se: „Tak hele dámy, co tady vlastně děláte?“ A záplaty budou jen mlčet a dál hrát barvami...

Idnes.cz / Praha / 1. listopadu 2005: Asfaltový chodník u Vltavy vedle galerie Mánes vypadá, jako by se stal součástí nějakého výtvarného projektu. Nepravidelné záplaty hrají po opravách barvami, jeden z plátů je modrý, další zase do růžova. Na podobné chodníky s veselejšími fleky však mohou lidé v Praze narazit i jinde, a to i v historickém centru. K vidění jsou i nad Prašným mostem, na Rašínově nábřeží, u Karlova náměstí nebo v Dejvické ulici. Zřejmě nikdo však neví, kdo a proč to dělá.

Pozorný chodec si s nimi může potýkat i na Žižkově, na Hradčanské, na Letné, u Výstaviště. Ale stejně z nich nic nevytluče. Dál budou zarytě mlčet. A nezbyvá než rozvíjet teorie: že by si Technické správy komunikací značily výkopy? Modrá pro vodu, růžová pro plyn, zelená pro... Či někdo neodhadl spotřebu na výmalbu pokoje a teď neví, co se zbytkem barvy? Chystají se v Praze cyklostezky? Přistávací dráhy pro přátele z vesmíru? Hm?

Zatímco si novináři lámou hlavy, záplaty na ulicích stále pevně drží, což dokazuje, že se nejedná o hurá akci s křídami pod vedením učitele z mateřských škol, nýbrž o promyšlený projekt, který přečká ještě mnoho dešťů, a co se financí týče, pravděpodobně za ním nestojí uhrovaný puberták se stovkou kapesného měsíčně.

Tedy, detektivní bádání pokračuje. Pakliže ještě zvýší bdělost pozorný chodec z minulého odstavce a bude se procházet Karlínem ulicí Trocnovskou (po levé ruce Jana Žižku), patrně zbystří při pohledu na zeď pod železničním přejezdem. Omítka je oprýskaná, ukazuje pod sebou cihly, ostré kontrastuje a její vykousané zákruty připomínají mapu. A ještě k tomu je modrá!

Draci z pohádkové říše point

Podobnost principu, při kterém jsou pouze barevně zvýrazněny/odlišeny vrstvy, jež postupem času vznikly (záplaty na ulicích po opravách komunikací, omítka odkryla cihly), není náhodná. Stejně nenásilně, prostor oživující, oku lahodící.

Za oběma výtvoři totiž stojí stejný autor. POINT (také Cakes, ještě dříve Splesh) je nejvýraznějším českým graffiti umělcem, ve veřejném prostoru se projevuje jak legální, tak ilegální cestou (a tak paradoxně kousek od jeho modré zdi v Karlíně najdeme na zakázku vyzdobené divadlo Ponec). Point na svoji osobu potažmo na svoji tvorbu výrazně upozornil v únoru 2004, kdy spolu s MASKERem (dalším z graffiti tvůrců) obsadili betonový větrák na Palachově náměstí. Na večerní vernisáž zvala internetem šířená výzva, která slibovala, že „to, co uvidíte, vám vypálí oči!“ To, co přicházející uviděli, byla oranžově zářící 3D konstrukce z dřevěných latí obudných rozměrů, přestříkaná UV spreji, dávající dohromady jméno autora. Objekt vesele zářil pod UV lampami, POINT držel mikrofon a věnoval celé dílo svému otci a o pár minut později ozářil desítky návštěvníků ohňostroj.

Na svých stránkách (www.onepoint.cz) POINT píše: Rozhodnul jsem se tento objekt umístit bez povolení, je to méně práce, větší dobrodružství, a výsledek bývá v podstatě stejný. O pár dní později se na vývěsce úřadu Prahy 1 objevila zpráva hlásající, nechť se neznámí autoři přihlásí a dílo odstraní. Point byl na výstavě v Anglii, a tak úřad Prahy 1 zakročil a dílo na vlastní náklady odvezl a zlikvidoval. Ještě před tím se o objektu zmínil Reflex v rubrice Dílo týdne.

O necelý půl rok později pozval POINT matičku Prahu na další významné rande. Tentokrát v podobě stovky malých objektů vymodelovaných ze sádry, které usazoval na parapety domů do závrtných výšek. Z dálky působily (a někde stále působí) dost bizarně a každému dávají prostor popustit uzdu fantazie (některé jsou modré, jiné červené, zelené, oranžové, žluté...). Můžou připomínat draky, žirafy, při

bližším ohledání však zjistíme, že se jedná o 3D tagy opět vycházející ze slova POINT. Díky nápadnému umístění (mimořádně umístit pomáhal Roman Týc, mladý umělec ze skupiny ztohoven.cz, která začátkem roku 2003 přetvořila srdce na hradě na otazník, také autor hry Čepice, kdy jezdil po městě na skútru a kradl policistům služební čepice) si jich snadno všimneme a vzbuzují v nás touhu hledat další a další...

Tak jim to tady natřil!

A teď tedy, poté co se vrátil z půlročního pobytu v Brazílii (jak píše ve své reportáži na phatbeatz.cz, pořádají se zde kurzy sprejování pro mládež – pro společnost je to lepší, než kdyby brali drogy a kradli), poté co pomaloval stovky zdí, po více než deseti letech žít se sprejem, přichází se svým dosud nejrozsáhlejším projektem, který uzavírá obrovským výtvozem na legální graffiti zóně Těšnov (kousek od Florence). Záplaty na chodníku se zde roztahují až ke zdi, šplhají po ní a vytvářejí barevné plochy, ve kterých je napsán rozsáhlý text. Začíná rozsáhlým věnováním, pokračuje a končí... A jak tak kráčíte podél zdi a čtete text, pozorujete odloupující se bankovky, kterými je výtvar zčásti vytapetován, míjíte kolemjdoucí, kteří se zmateně zastavují a někteří se také začítají do textu, uvědomíte si, že to do sebe všechno zapadá a dává smysl... A když ne, aspoň vás to vytáhne ven.

Alou na Těšnov.

Hynek Trojáněk

Povolání

Starý Bethemský hřbitov byl vždy opředen těmi nejroztodivnějšími pověstmi. Pamatuji se, jak jsem jako malý kluk chodíval domů oklikou, když byla tma. Bydlel jsem tehdy s rodiči na konci Almond Street, tedy vlastně za městem, a kdykoliv jsem se vracel z města domů, musel jsem okolo hřbitova procházet. Kluci ze mě pro můj strach měli srandu, nutno však říci, že oni sami se na něj také neodvážili.

Nevím, odkud se ty pověsti o hřbitově vzaly – byly tu už dávno předtím, než jsem se narodil, ale v době mého dětství se o nich začalo mluvit hlavně po té nehodě, co se tam stala. Nevybavuji si, co přesně se tehdy odehrálo, bylo mi také v té době pouze šest let – vlastně přesně šest let – ale jisté je, že to stálo jednoho z obyvatel města život. Myslím, že se události oné noci nikdy nevyjasnily, možná že se tím lidé prostě nechtěli z jistých důvodů zabývat.

Po smrti mé matky – to mi bylo necelých deset let – se otec rozhodl, že v Bethemu nemá co pohledávat – tedy kromě bolestivých vzpomínek. Odstěhovali jsme se proto na jih, do míst, kde vyrůstal. Bydleli jsme sami a to otci nejspíš moc neprospívalo, uzavíral se čím dál víc sám do sebe a zapomínal na svět okolo. Nakonec se dostával do stavů deliria, kdy byl naprosto nepřičetný a ohrožoval nejen sebe, ale i mě. Ze strachu jsem se utekl k jeho sestře, která bydlela necelé dvě míle cesty od nás. Když jsem se později vrátil domů, můj otec už tam nebyl a od té doby jsem ho neviděl. To byla oslava mých dvanáctých narozenin.

Tři roky jsem pak přežíval u otcovy sestry, než se mi podařilo dostat na místní střední školu. Měl jsem možnost jít na jině školy už dříve, ale věděl jsem, že tato je mezi nimi nejlepší – měla mi být dostatečnou přípravou pro studium na Harvardu, na které jsem se chystal. Také jsem se seznámil s dívkou, která se rovněž chystala na této škole studovat. Měli jsme podobné zájmy a postupně jsme si našli k sobě cestu, byli jsme si bližší než bratr a sestra. Po ukončení třetího ročníku jsem se rozhodl, že se přes prázdniny podívám do města, kde jsem vyrůstal. Moje dívka bohužel nemohla jet se mnou, měla nějaké povinnosti v rodině.

Bethem mě uvítal svou obvyklou ponurou náladou, která se od dob, kdy jsem tam byl naposledy, ani trochu nezměnila. Na Revolučním náměstí stále tryskala špinavá voda z prasklé kašny. Kostel se temně rýsoval oproti nebi a vrhal stín na řadu mramorových soch, stojících před radnicí. Bloumal jsem známými ulicemi, až jsem se nakonec dostal za město, kam pokračuje pouze Almond Street. Minul jsem hřbitov a pokračoval na kopec k našemu starému domu. Zůstal stále stejný. Ačkoliv byl od dob, co jsme odjeli, opuštěný, jeho vysoké

čelo, zdobené odvážnými viktoriánskými ornamenty, se zdálo být naprosto nepoškozené a obě křídla, táhnoucí se na sever a na jih, stále pulsovala tou architektonickou živostí jako kdysi. Vešel jsem do zarostlých zahrad, které dříve oplývaly bohatými ovocnými stromy a růžovými keři. Lehl jsem si do trávy a nechal se prostupovat atmosférou tohoto starobylého sídla, pak mě napadlo podívat se dovnitř. Znovu jsem se po dlouhé době procházel po stinných chodbách a místnostech, kde se pomalu rozpadal nábytek, který ještě nepodleh rukám zlodějů. Zahrál jsem si na otčův

– táhlo mě to. Blíž. Prošel jsem rozbořenou kamennou branou a pokračoval dál, řadami náhrobních kamenů, do zadní části hřbitova. A tam, kde dřív stávala zeď, tam byl nyní zářící otvor – do kterého jsem vstoupil. Na druhé straně hřbitov pokračoval a tato nová část byla tak podivně chladně krásná, evokující symfonie náhlé temnoty, jež mě naplňovaly touhou navždy tu zůstat. Litoval jsem, že jsem o tomto místě nevěděl už dříve. Musel jsem ale pokračovat dál – podivnou šedivou krajinou, kde stromy rostly do zkroucených patvarů a zem byla namísto trávy pokryta hroby. Došel jsem

starý klavír a brouzdal očima po prázdných policích ve vysoké knihovně. A pak jsem uslyšel ten hlas, zprvu se zdál pouze jako šumící vítr, pomalu ale sílil a já v něm rozpoznal, že volá mé jméno. Vyklopýtal jsem ven, kde už byla noc a oblohu ozařovalo moře hvězd. Měsíc byl zrovna v novu. Hlas se ozýval stále dokola a já jen marně hledal jeho zdroj. Rozhlížel jsem se kolem sebe a očima spočinul na temných stromech, které rostly na hřbitově. A v celé té temnotě, která byla zde na zemi, viděl jsem tam světlo, jako by jedna z hvězd sestoupila dolů. A to už jsem pomalu šel směrem k tomu světlu. Šel jsem sice, ale byla to nějaká neviditelná síla, která ovládala moje kroky. Nemohl jsem se otočit, ani prchnout – to světlo

až k vysoké budově z černého matného kamene, hladkého na dotek, a stanul před těžkými kovovými dveřmi, na kterých byl znak Starcova oka. A v tu chvíli jsem si na všechno vzpomněl.

Dnešní noci mi bude osmnáct. Já jsem ta poslední oběť. Třikrát šest. Pak se těžké dveře otevřou a já se setkám s tím, pro kterého jsem byl vyvolen. Opouštím tento teskný svět pro světlejší zítřky. Ale možná se ještě vrátím.

pH

Gymnázium Thomase Manna

GTM je malé, osmileté gymnázium se zaměřením na německý jazyk. Tamější specialitou je vyučování některých předmětů v němčině, což jsme si prostě nemohli nechat ujít a gymnázium navštívili. Přinášíme zde naše dojmy spojené se srovnáním PORGu a GTM od Marka Wlazela, který na PORG přešel právě odtud.

Když jsme přišli ke gymnáziu, nevěděli jsme, zda jsme správně. Před námi stála dost podobná, ale asi třikrát menší budova, než je PORG, která připomínala školu pouze skupinkou studentů čekajících před ní na otevření dveří. Po vstupu jsme našli ředitelku a bylo nám vše vysvětleno. V této budově se nacházely třídy prima – kvarta a učebny jazyků. Ostatní byly v budově vedle. Dostali jsme rozvrhy a rozmysleli si návštěvu hodin. Prošli jsme si část s nižšími třídami, kde bylo v podstatě pouze schodiště, skříňky a třídy, protože se tam ani nic jiného nevešlo. Nižší ročníky byly ještě početné – ve třídách bylo přibližně stejně lidí jako na PORGu. U vyšších ročníků ovšem bylo ve třídě tak kolem patnácti lidí, což vysoce poznamenává průběh výuky.

Škola dále disponuje zahradou s hřištěm, kde studenti hráli o přestávce nohejbal, jiní poskakovali kolem ping-pongového stolu. Prakticky celá škola byla venku. Volnost během přestávek tam je podobná jako u nás, až na to, že studenti mají zakázáno opouštět zahradu školy a nesmí kouřit. Na obědy chodí studenti na gymnázium Litoměřická.

Celkově na nás škola působila příjemným dojmem, až mám chuť napsat, že k PORGu nemá tato škola příliš daleko. Její malá velikost zde způsobuje též přátelštější atmosféru, všichni studenti spolu vycházejí a převážně vycházejí i s profesory.

matematika, tercie

Přišli jsme do tercie, kde bylo přibližně stejně lidí jako u nás ve třídách. Velký hluk a nepořádek je samozřejmostí, upřímně řečeno, nic jiného jsme nečekali.

Chvilí po zvonění vstoupila do třídy profesorka, což žáci sice zaregistrovali, ale očividně je to příliš nezajímalo. Zjistili, vedle kterého kamaráda je volno, a okamžitě zasedali tak, jak se jim zachtělo. Paní profesorka to ovšem neakceptovala a chtěla, aby všichni seděli podle zasedacího pořádku. Následovala soutěž o nejdřívejší poznámku, jak se vymluvit, která byla ukončena až po posledním nuceném přesunu. Poté třídní zástupkyně sdělila třídě nějaké informace od ředitelky, načež následovala opět horlivá diskuse. Mezitím se profesorka snažila zahájit hodinu vyvoláním k tabuli. Když se jí to podařilo, hodina byla zahájena, což bylo zhruba 15 minut po oficiálním začátku. Vyzkoušela žáky z mocnin vyšších čísel, které se měli naučit doma, a za špatné odpovědi dávala mínus. Bohužel to žáky v tomto ročníku příliš nemotivovalo a, jako asi všude, několik se omlouvalo, že látku neumí, a někteří se snažili vymluvit naprosto klasicky: absencí na minulé hodině.

Následoval výklad nové látky, která souvisí s mocninami, a žáci by ji měli ovládat. Profesorka psala během výkladu velké množství příkladů, aby si je žáci dobře zapamatovali a aby si udržela pozornost, a opět vyvolává a hodnotí plus minus. Přestože viditelně spolupracuje jenom několik

žáků, zdá se mi, že ve třídě není ani jeden, který by vůbec nevěděl, co se děje, což mě celkem překvapilo. Profesorka se ještě ptala, co berou v matematice vyučované německy, a doplňuje věci v češtině. Po hodině nám ochotně vysvětlila, že matematika se zde totiž od primy do tercie vyučuje jak v češtině, tak v němčině. V češtině se žáci spíše učí nové věci a v němčině procvičují. Na závěr se ještě zeptala žáků, zda mají nějaké dotazy k látce, a ukončila hodinu.

Celkově se mi zdálo, že hodina byla vedena dobře. Byla snaha o spolupráci se žáky, což se bohužel v tercii vzhledem k věku dělá dost špatně. Přišlo mi také dobré stále hodnocení studentů, protože mají alespoň trochu motivaci se na školu úplně nevykašlat. Ono jedno mínus je nic, ale když to narůstá...

německá literatura, oktáva

Po zkušenosti s tercií jsme se rozhodli navštívit starší ročníky. Když jsme se podívali na rozvrh, výběr byl jasný. Musíme přeci navštívit hodinu německé literatury v oktávě. Pomalu jsme se přesunuli do druhé, menší budovy, kde byly pouze třídy vyšších ročníků. Když jsme vstoupili do oktávy, byl ve třídě poměrně klid. Aspoň ve srovnání s tercií. Oktavání se na nás nejdříve podivně koukali, ale když jsme jim vysvětlili, že jsme z PORGu a že o jejich škole budeme psát reportáž, začali vykřikovat, že to je hustý a že PORG znají.

Po zvonění se všichni usadili a do třídy vstoupila paní ředitelka, vyučující německou literaturu. Jestli jsme to správně pochopili, tak obecným tématem byla německá středověká literatura v Čechách a tématem této hodiny bylo dílo od Johanne von Tepl - Der Ackermann aus Böhmen. Studenti si tento text přečetli, a poté následoval jeho rozbor. Text byl samozřejmě v němčině a i celá diskuse o něm se vedla hlavně v němčině. Rozbor textu probíhal podobně jako na německé škole, na kterou jsem rok chodila. Z textu vybírali přídavná jména, která nejvíce charakterizují hlavní postavy, a nakonec z nich udělali obecnou charakteristiku. Paní ředitelka na studenty mluvila výhradně německy, a když někdo nerozuměl nějakému tomu slovíčku, tak mu poradila buď česky, nebo německy. Po celou dobu byl ve třídě klid, i když to možná všechny úplně nebavilo, přesto se snažili spolupracovat. Aspoň jim to pomůže k přípravě na test, který jim (paní) ředitelka na konci vyučování slíbila na příští hodinu.

O velmi krátké přestávce jsme si ještě rychle stačili s oktávány popovídat o našich školách a už jsme museli běžet na další hodinu.

chemie, sexta

V sextě bylo pouze jedenáct žáků. Všichni se s námi začínají opět bavit, protože k nim chodil Marek Wlazel, nynější porgánský sextán, a tak PORG znají. Chemikářka vstupuje se zvoněním a zahajuje hodinu.

Na začátku hodiny byla vyvolána jedna studentka na předem dohodnuté zkoušení a profesorka se ptá, jestli ji nebudeme během zkoušení znervózňovat. Tvrdí, že ne, a tak ve třídě zůstáváme. Mezitím studenti dostali samostatnou práci – nastudování nové látky, kterou si všichni po nalezení učebnic (samozřejmě do dvojice, to se asi nestává nikde, že by měl každý svoji) začnou vypisovat do sešitu. Zkoušení probíhá celkem přísně – paní profesorka chce bez milosti vše – a trvá půl vyučovací hodiny. Na konci

se baví se studentkou o jejich výkonech a podle toho uděluje známku. Na tu se ptá i nás, ale my jen krčíme rameny.

Po zkoušení se ptá na otázky k samostatné práci a jako profesorka matematiky v tercii žáky hodnotí. Rozebírá se studenty různé jejich otázky i problémy, což jde v jedenácti velmi dobře. Žáci spolupracují a společně s profesorkou zpřijemňují hodinu vtipnými poznámkami, které jsou ovšem na rozdíl od tercie přijatelné, nikoliv drzé. Prostě ten věkový rozdíl je znát, zvláště když ho máte takhle po sobě.

Závěrem uvádí profesorka novou látku a jakmile zazvoní, několik sešitů okamžitě letí do tašky. V tercii by to bylo pravděpodobně myšleno vážně a začala by přestávka, zde se všichni zasmáli a počkali, až profesorka ukončí hodinu.

dějepis, septima

S dějepisářkou jsme se bavili ještě před hodinou v kabinetu. Učí na PORGu ruštinu, a tak jsme chtěli i na její jinou hodinu. Byla nám dokonce doporučena ostatními profesory, a když jsme jí řekli, že bychom chtěli jít na dějepis do septimy, řekla, že se máme na co těšit. Neváhali jsme a vyrazili napřed.

Hned po překročení prahu třídy jsme narazili na skupinku septimánů hrajících jakousi hru na Playstationu. Nenechají se vyrušovat ani zvoněním a hru vypínají až při vstupu profesorky.

Na začátku hodiny připomene profesorka státní svátek 28. října a ptá se žáků, co o tom vědí. Ti jsou vyvoláváni a společně nakonec vše dávají dohromady.

Po připomenutí svátku profesorka najede na probírající látku a já si uvědomuji, že tato hodina bude úplně o něčem jiném než arnotovská. Místo vyučujícího zde dostávají prostor především studenti. Profesorka se začne postupně vyptávat, co třída ví o Francouzské revoluci, ptá se na konkrétní jména, události a snaží se donutit studenty, aby vše dali dohromady. Překvapuje mě, že

GLOSÝ

Echo a PORGazeen bratři či dvojčata?

Echo ve své dlouhé historii zažilo jen pár tištěných vydání (mezi nimi i zajímavé vydání pod záštitou MF DNES), a proto je právě považováno za ryze webový magazín. Tvoří tak společně s tištěným PORGazeenem nerozlučnou dvojici informačních a zábavních zdrojů naší školy. Klady Echa jsou jednoznačné: odpadají problémy s tiskem, uzávěrkami a cenou. Na druhou stranu však má Echo i nevýhody, hlavně nás, redaktory, trápí malá popularita mezi studentstvem. Je pravda, že Echo si člověk těžko může číst při snídani, ale není snad problémem při dnes již běžném brouzdáním internetem navštívit stránky Echa.

Jaký je tedy rozdíl mezi Echem a PORGazeenem? může se hodně lidí ptát. Dříve platilo pravidlo, že článek z PORGazeenu šel automaticky po nějaké době do Echa. Dnes je tomu jinak. Oba školní časopisy se osamostatnily a spojuje je jen téma PORGu. Echo je ke čtení každodennímu a má být jakýmsi průvodcem člověka, jenž má co do činění s PORGem. PORGazeen je vždy dlouho očekávaný tištěný klenot, který se podaří stvořit jen několikrát do roka a je studenty, profesory i rodiči čten a probírána další dva měsíce od vydání.

Snad to takhle půjde dál. PORGazeenu se bude snižovat prodleva mezi čísly a Echu se bude zvyšovat návštěvnost.

A abych nezapomněl – <http://echo.bonusweb.cz>.

Radek

Matematika

Bloudívali jsme mezi stěnami, hledali desítky čísel na barevných papírech, kradli lepicí gumu a psali reparáty/celých pět let/čtyři hodiny týdně/potom jsme běhali závody: jak, proboha, stačit olympionikům?! nadávali jsme a potom přestali, vždyť nikdo nepropadal/jeden jediný rok/čtyři hodiny týdně/teď sedáváme s pravítkem a rýsujeme krychle: dvě za 45 minut/kdo tady vlastně nechápe?! ta tabule je moc blízko – ale ty dva body, ty přece můžete spojit, ne?! můžu se na něco zeptat? – vzpomeňte si na poučky, co jsme si říkali minule/metoda gramofonové desky – oboustranně/ale já ty důkazy pořád nechápu – to je dobře, budou v testu/triko a náušnice s tygřím vzorem/rok, či dva? snad až do maturity?!/čtyři hodiny týdně

Tereza K

přestože látka ještě nebyla probírána, žáci vědí poměrně velké množství informací a většina dává rychle celou revoluci do kupy a často se vyptávají na různé podrobnosti, které odpovídá někdy profesorka, někdy spolužáci. Když někdo přestane na chvíli dávat pozor, okamžitě je mu položena otázka. Ztratit nitku zde prostě prakticky nejde.

Paní profesorka je příjemná, a proto se celá hodina nese v humorném duchu. Přesto bych řekl, že většina studentů si z ní odnese hodně informací a že všem výuka vyhovuje.

matematika, sexta

Původně jsme chtěli jít na němčinu do tercie, ale protože jsme se zapomněli předem ohlásit paní profesorce, museli jsme hodinu opustit. Na to, že jsme se zapomněli ohlásit, jsme si vzpomněli, až když vyučující vstupovala do třídy, a to už bylo moc pozdě. A než jsme se stačili omluvit, už jsme stáli venku před třídou. Rychle jsme začali hledat třídu, kde ještě nezačala hodina. Nakonec jsme uviděli otevřenou sextu, nakoukli do ní a okamžitě byli přivítáni.

Tato hodina patřila k těm volnějším. Probíhaly zde klasické provokace profesora, od poznámek na vedení školy (na matiku mají svoji třídní), přes kutálení jablkem po zemi, až po kopání fotbaláku pod lavicemi. Smůla, že nakonec skončil pod katedrou.

I přes všechn tenhle cirkus většina třídy počítala příklady, které jí byly zadány, aby se procvičila na test. Kdo nevěděl, tak se ptal spolužáků, nás, profesorky, prostě všech. Někteří látkou opovrhovali a jenom si s námi povídali a maskovali to tím, že nám vykládají, co právě probírají v matice, na což jim samozřejmě nikdo neskočil. Paní profesorka to bere s úsměvem, zadává jim příklad a táže se po postupu. Studenti, kteří se s námi bavili, po chvíli přemýšlení dají příklad dohromady.

Na konci hodiny žáci tvrdí, že látku ovládají a že test napíšou správně. Klasika.

němčina, oktáva

Poslední hodinu jsem strávila na oktáván-

ské němčině. Němčina byla rozdělena na dvě skupinky. V jedné skupince byla téměř celá třída a v druhé byli pouze tři studenti. Nejdříve jsem se chtěla zúčastnit té němčiny, kde bylo více lidí, ale když jsem zjistila, že ji vyučuje profesorka, která nás předtím ze své hodiny vyhodila, šla jsem radši na tu němčinu s menším počtem studentů. Tuto hodinu vyučovala paní ředitelka. Vzhledem k malému počtu studentů to bylo o hodně přátelštější. Na začátku hodiny studenti přečetli svoje domácí úkoly, dopis kamarádovi o filmu či aktualitě. Po přečtení jednoho z úkolů začali všichni horlivě diskutovat o mistrovství světa ve fotbale a hlavně o tom, který z fotbalistů má jaké zranění a kdo se mistrovství zúčastní a kdo ne. Velmi mě překvapilo, že paní ředitel-

ka měla stejné znalosti fotbalu jako její studenti, a tak mohla do diskuse přispívat svými názory. Bohužel tomuto tématu se nemohli věnovat dlouho, protože museli stihnout látku, kterou pro ně paní ředitelka připravila, a tak si otevřeli učebnice a začali probírat konjunktiv I. Studenti samozřejmě celou dobu naplno spolupracovali, v tak malém počtu to snad ani jinak nejde.

angličtina, sexta

Hodinu angličtiny měli s rodilou mluvčí. Profesorce jsem ještě před hodinou vysvětlil, kdo jsem a co tu dělám, načež se mě hned na začátku začala vyptávat, co píšou, kam píšou a tak. Po diskusi se mnou rozdělují studenty, na hodině je jich pět (!), do skupinek. Studenti s leností začnou pracovat a sem tam se na něco zeptají. Profesorka se mi snaží vysvětlit, že studenti se svými zbytečnými dotazy snaží zdržet hodinu.

Když už mají všichni všechno pohromadě – nutno uznat, že v pěti lidech se dost blbě ulevvá – začíná čtení výtvarů a kontrola, co lze a nelze. Pak upozorňuje na věci, které budou v testu.

Po práci rozdává xeroxy a studenti je doplňují a následně kontrolují. Nakonec zadá domácí úkol.

Celá hodina se trochu vleče, ovšem překvapuje mě, že studenti mezi sebou příliš nekomunikují, ale vše, co říkají, i mimo hodinu, říkají nahlas a anglicky.

*Kubča Teplý
Lenka Trojanová*

A jak to vidí Mára?

Když jsem přišel na PORG, byla to pro mě velká změna. Nic jsem o téhle škole nevěděl, nikoho jsem tu neznal. Teď, po už téměř tříměsíční zkušenosti s tímto ústavem, můžu s klidem říct, že jsem spokojen.

Ačkoliv se PORG v zásadě od GTM moc neliší (jde o relativně stejně velká soukromá gymnázia), najde se tu spousta příjemných změn. Obecně řečeno je PORG mnohem liberálnější, a přece jenom se docela zaměřuje na žákovu individualitu. Rozvrhy jsou zvláštní, ale člověk si zvykne. Co mě stále příjemně překvapuje, jsou dovednosti některých žáků a učitelů. Najdou se tu fakt osobnosti. Dokonce i ředitel, na většině škol nejvíce nenáviděná osoba, je docela v klidu, což se o mé bývalé ředitelce říct každopádně nedá.

Co se personálu týče, má PORG hodně navrch. Na GTM je výrazná převaha učitelů nad učiteli, což se chťe nechťe na průměru značně projevuje. Mnozí z pedagogů na GTM oplývali zcestnostmi, zbytečnými formalitami, marnou a okatou snahou získat si respekt a neinteligentními činy a projevy, nemluvě o ředitelce, idealistce a byrokratce, která se sice možná snaží, ale jinak nesmyslně komplikuje život všem svým studentům.

Snad jediné, co mi na PORGu vadí, je slabá výuka jazyků. V tom se GTM nemůže rovnat. Tam, ačkoliv na to není kladen zvláštní důraz, je výuka určitě kvalitnější. Ale to je zaměřením školy, v ostatních předmětech je GTM docela pozadu, ačkoliv celkovým dojmem působí dobře a lidi jsou tam fajn.

Dále pak na PORGu docela oceňuji výběr z mnoha seminářů, možnost volby mezi dvouletou a tříletou fyzikou a chemií, lezeckou stěnu, knihovnu, čajovnu, zkušebny, apod.

A samozřejmě taky stolní fotbalík za rohem...

Marek Wlazel

PORGáni na p echodu aneb Martin Dražan z Ameriky

Hezký den,
tak jsem si konečně udělal trochu času napsat do té naší maličké školičky tam někde v srdci Afriky, nebo kde ta Czech Republic vlastně leží. No a když píšu do školy, tak budu psát hlavně o škole (zdejší).

Pro začátek, naše škola má více než tisíc (1000), ano, TISÍC studentů. Budova PORGu je velká asi jako jedna z našich tělocvičen. Ano, v budově mojí zdejší školy není těžké se ztratit. Když jsem poprvé dostal rozvrh pro tento semestr (pololetí), docela jsem koukal. Zvláště mě vyděsilo: US History, room n.805. Budova je obrovská. Studentů je mnoho. To jsou první dva rozdíly, kterých si všimnete první den, co jste ve škole.

Soccer and Big Brother

Další z rozdílů je vybavenost školy, značně sportem. Máme dvě obrovské tělocvičny, fitness velký asi jako horní patro PORGu, dvě tréninková hřiště pro football, jedno pro soccer (naše kopaná), jedno pro baseball, jedno pro softball. Pak deset tenisových kurtů, hlavní (zápasové) hřiště pro baseball, pro soccer a football s hledištěm pro asi 3 tisíce diváků, několik mílí na běhání v lese, dva běhací ovály atd. Mohl bych pokračovat. Vybavenost tříd je taktéž na trochu vyšší úrovni než PORG. V každé třídě je televize (hojně využívaná), meotar, telefon, jeden nebo dva počítače + vybavení pro předmět, ke kterému je učebna využívána. Vedle školy je také několik „domečků“, které mají jednu třídu a kde se rovněž učí. Většina z nich jsou armádní a probíhá v nich speciální výuka a projekty. A málem jsem zapomněl na obrovský skle-

ník, pole a automechanickou dílnu, ve které je asi dvacet různých aut. Ve všech hlavních chodbách a v Caffeterii jsou kamery.

To je jedna z těch méně populárních záležitostí. Z main office je také možno odposlouchávat kteroukoliv třídu! Další věc je, že na některých místech je na zemi „line“, přes kterou v určitou dobu nikdo nesmí překračovat. Jedna z dalších, ještě méně populárních věcí je „dress code“, tedy „co se smí a nesmí nosit do školy“ (řeč je o oblečení). Zprvu jsem se toho docela obával, ale pak jsem zjistil, že v mém šatníku je jen několik kusů oblečení, které je zakázáno nosit do školy. „Dress code“ se ale liší škola od školy. Díky tomu, že jsem zde hrál soccer a momentálně hraju basketball, tak jsem měl možnost podívat se do hodně různých škol, a tudíž mohl vidět, že rozdílů mezi školami je tu víc. Počínaje počtem studentů (většinou mezi 1000 a 2000), přes vybavenost (což mě docela překvapilo, jak velké rozdíly tady jsou mezi ostatními školami), po různá pravidla, která se všude liší.

Za úkoly písmenka

Školní systém je tu značně rozdílný od toho našeho. Školní rok je rozdělen do dvou semestrů. Část předmětů je povinná, většinu si ale můžu zvolit sám. Každý den mám ale jen čtyři předměty. Ty jsou stejné po celý semestr. Takže například já mám celý první semestr každý den ráno Earth Science, pak Team Sports, US History (po prvních 50 minutách mám půl hodiny pauzu na oběd) a na konec dne Geometry. Tenhle systém mi vyhovuje podstatně víc než ten náš, ale je k němu potřeba ta spousta studentů, která tu je. Další věc je, že všechny sportovní aktivity jsou spojeny se školou. Tréninky, zá-

Noc

Sedím v křesle, které jsem si sem přinesl z prostoru před sborovnou. Všechny školní gauče byly totiž zabaveny staršími studenty. Jsem už v polospánku. Je tma. Hraje nějaká hudba a na zdi naší třídy běží Jack Torrance se sekyrou v ruce. Někdo si vedle mě přikrývá tvář rukama, asi proto, že se bojí a nechce vidět, co se stane, ale to sotva vnímám, páč jsem zcela pohlcen dějem odehrávající se na stěně. Najednou vidím tmu. Za chvíli si uvědomím, že mám zavřené oči, ale že nechci spát, že chci dokoukat film, a tak oči prudce otevřu. Tento děj se opakuje několikrát. Leju do sebe další várku koly. Pojídám nějaké brambůrky, protože mám strašný hlad. Je mi z toho trochu blbě. Všude kolem mě jsou spící i nespící kamarádi...

Sakra, vám to nechybí? Už dlouho nic nebylo! Primáni, víte vůbec, co je to filmová noc?

Kubča

Do kina!

Jako každý rok přichází do pražských kin putovní přehlídka Projekt 100. Každý rok je v jejím rámci promítnuto v kinech po celé ČR deset z nejzajímavějších filmů umělecké kinematografie. Jejím cílem je poskytnout českému divákovi snímky, ke kterým by se jinak dostat nemohl, získat do distribuce osvědčené perličky a zároveň přinášet nové, v zahraničí oceněné naděje. V minulosti Projekt 100 přinesl poprvé takové klasiky jako Lovec jelenů, Spalovač mrtvol nebo Saló aneb 120 dnů Sodomy.

Verze 2006 nabízí pestrou nabídku stejně jako každá předchozí. Doporučuji Ejzenštejnův Křížník Potěmkin, spolu s Upírem Nosferatu jedny z nejdramatičtějších filmů v historii kinematografie, kterým němost jen přidává na síle. Druhým filmem, který je třeba vidět, je U konce s dechem, nejznámější dílo francouzské nové vlny. Doslova dech beroucí, do sedadla zatlačující podívána, při které se budete ptát, proč jsou dnešní filmy tak svázané konvencemi. Mým černým koněm je ale Kdyby..., obudná črta totality vedené „lidmi jako my“ v prostoru zcela nevinném – internátní škole.

Proto běžte do Aera, Světozoru nebo třeba do Oka, začíná se už v lednu!

P.S.: Blíže na www.artfilm.cz/projekt-2006.

Matouš

pasy, coach je jeden z učitelů atd. Známkování je tu podobné jako na PORGu. Všechny testy, domácí úkoly, aktivita v hodinách, special credit works atd. jsou známkovány v procentech. Výsledná známka je pak A (100–93 %), B (92–85 %), C (84–77 %), D (76–70 %), E (below 70 %: failing), INC (incomplete: work to be made up). Výsledná známka z předmětu se pak odvíjí z dvou větších vysvědčení během semestru a z velké části z EOC (End Of Course), což je něco jako závěrečný test. Potom, co strávíte půl roku každý den například s World History, už vás to nikdy v životě nemusí více trápit. **PŘEDMĚTY JAKO CHEMIE JSOU NEPOVINNÉ** (to je slovo do prance! – pozn. HT). Na některých školách jsou, ale můžete si místo toho vždycky vybrat něco jiného jako náhradu, nebo udělat nějakou práci místo půl roku navštěvování kursu. To ovšem neplatí na školách zaměřených na chemii.

Důvodů, proč si udržovat dobré známky, je několik. Jeden z nich je, pokud chcete na „university“ nebo „college“. Za závěrečné známky jsou kredity. Za různé kurzy jsou taky různé kredity. Takže když například cítíte, že máte na víc než na normální hodiny US History, můžete si vybrat „honour class“. Když v tomto kursu máte A, tak máte také více kreditů za „history classes“, když máte B, tak to odpovídá stejnému počtu kreditů jako A v normálních hodinách historie atd. K tomu, aby člověk mohl „graduate“, je pak potřebný určitý počet kreditů. Tak se třeba může stát, že když se student nehláká, může mít střední školu hotovou o rok dříve, než je to zvykem.

Pohodoví týpci

Než jsem se dostal sem do Ameriky, hodně lidí mi říkalo, že škola je zde lehčí. To můžu jen potvrdit. (Pakliže student dělá domácí

úkoly, kterých je tu několiknásobně více než u nás.). Například okolo 75 % testů jsou „multiple choice“, tedy na každou otázku máte a,b,c,d odpovědi, z kterých musíte jednu vybrat. Občas mě zarazilo, když jsem viděl některé testy mých spolužáků. Například jeden týpek v mojí Earth Science class měl z 33 otázek 5 správných odpovědí v „multiple choice“ testu. Podobných lidí je tu poměrně dost, ale samozřejmě menšina. Většina je celkem normální. What else is different? Už mi to ani nepřijde, že je to tu jiné, a tak je pro mě lehké něco zapomenout.

*Zase se ozvu,
zdraví
Martin Dražan*

Tramvaj

Líně se šinoucí tramvaj číslo 14 se objevila v zatáčce a elegantně se napojila, přejíždějící s rachotem vyhýbky, na koleje vedoucí ke Smíchovskému nádraží a dále na Barrandov. Stál jsem v zimě, která lezla i za zimní bundu, už asi pět minut. Těšil jsem se na teplo jdoucí z radiátorů uvnitř tramvaje, ale obával jsem se přílišného davu, čekajícího na stejnou tramvaj a sdílejícího se mnou zastávku. Mohli by obsadit všechny sedačky, nebo, nedej bože, zaplnit celou tramvaj a neumožnit mi tak se ohřát v teple, myslel jsem si, dívaje se na stejně promrzlé obličejové lidi kolem. Stál jsem vepředu, těsně vedle vývěsky s jízdními řády, a nastoupil tedy do tramvaje předními dveřmi. Teplo, jdoucí z tramvaje, mě na chvíli zbavilo vědomí.

Mám ve zvyku, pokud má řidič tramvaje otevřené posuvné dveře, pozdravit jej natolik nahlas, aby pozdrav slyšel, ale ne tak hlasitě, aby se na mě podívala celá tramvaj. Tentokrát jsem jej pozdravil vcelku ucházejícím tónem a nečekaje na odpověď, započal jsem vyndávat učebnici latiny z tašky. Avšak odpověď řidiče mne překvapila.

„Dobrej, kam to bude?“ otázal se zvoňavě řidič, zabaleny v typické bundě příslušníka Dopravního podniku.

„Domů, prosím,“ odpověděl jsem s úsměvem, zatímco jsem se snažil uhýbat lidem, nastupujícím do vozu.

„Domů? A kam přesně, smím-li se zeptat?“ řekl řidič a zasmál se.

„Nejlépe až do obýváku, pokud je to možné,“ reagoval jsem ihned.

Řidič se zasmál, prohodil, že se vynasnaží, a poté si mě již nevímal, byl plně zaměstnán zavíráním dveří, čímž zamezoval lidem venku se ještě vtlačit do neuvěřitelně přečpané tramvaje.

Rozjeli jsme se a já jsem dokázal, ačkoliv se mi to s odstupem doby zdá nemožné, odstrčit lidi kolem a vyndat konečně učebnici z tašky. Dívaje se nahoru, snažil jsem se chytit držadla, které se mi s pohyby tramvaje a davu stále vzdalovalo.

Přijeli jsme na zastávku Plzeňka, kde nás od rušného Smíchovského nádraží, kde mnoho lidí vystupuje, dělila jen zastávka. Nastoupilo asi deset akčních příznivců fotbalové Sparty, jejímž fanouškem jsem i já. Tito pánové ale mluvili dosti nahlas a v rukou drželi molitanové kyje, samozřejmě ozdobené nápisem „AC Sparta Praha“. Zazvonil zvonek nad dveřmi a ty se zavřely. V typickém pražském stylu se všichni naklonili na stranu, aby poté s přehledem zvládli rozjezd tramvaje. Jenomže ten nepřicházel. Bylo ticho a bylo další otevření a zavření a zase nebylo žádného rozjezdu tramvaje. Ten srandovní chlapík, tím myslím pana řidiče, vyskočil

z tramvaje a běžel proklepat všechny dveře, zda není nikde porucha. Tak to šlo asi pět minut a pak nám pan řidič nařídil, abychom si vystoupili a šli na Smíchovské nádraží pěšmo.

Ušel jsem těch dvě stě metrů za necelé dvě minuty a stanul na zastávce. Tramvaj se přičítala za chvíli. Byl v ní ten samý řidič a z toho jsem usoudil, že je vše v pořádku, a nastoupil si. Spartanští fanoušci se hlasitě bavili o tom, jestli Sparta vyhraje s Ajaxem. Z rozhovoru jsem vyvodil, že se skupinka dělí na devět fanoušků Sparty a na jednoho pesimistu, který označoval vítězství Sparty za fantasmagorii. Byl častován nadávkami „baníkáři“, „slávisto“ a nakonec i „collino“.

Tramvaj se měla k odjezdu, ale... Nerozjela se. Kvůli dveřím, samozřejmě. Řidič vystoupil a já vystoupil s ním, nechtělo se mi stát v tramvaji a čekat. Šel jsem se podívat, co se děje. Dveře zadního vagonu nešly zavřít. Řidič zkusil všechno, restartoval systém zavírání, lomcoval s dveřmi, dokonce použil i několik výrazů, proti nimž nadávka „collino“ zní směšně.

„Za to můžu slávisti!“ zaječel jeden fanoušek Sparty.

„Blbost, to přece vy vždycky všechno rozmlátíte,“ ozval se Collina.

„Ne, my ničíme jen vlaky a autobusy,“ reagoval další fanoušek

V tu chvíli začalo hodně lidí stojících blízko mě telefonovat svým blízkým či šéfům. Nejvíce mi v paměti utkvěl rozhovor jedné paní, která stála vedle mě.

„Miláčku, tramvaj má poruchu. Asi se zpozdím,“ volala vysokým hlasem do telefonu.

Partner v telefonu jí chvíli něco říkal a pak pokračovala ona.

„Ne, v pořádku, támhle za touhle rozbitou jede dvanáctka, takže se nezpozdím!“ a zavěsila.

Podíval jsem se na ni pohledem hlubokého překvapení. Jak si může myslet, že tramvaj stojící za rozbitou tam bude včas? Vše přece záleží na tom, jak se to s rozbitou tramvajív vyvine.

Okolo šel řidič.

„Promiňte prosím, chtěla bych se zeptat,“ oslovila ho „ta dvanáctka má dveře v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl řidič.

„Výborně, tak s ní pojedou,“ zašvitořila žena.

„Nepojedete, to dá rozum, že to nejde,“ užasle prohodil řidič.

„Proč? Copak má nějakou jinou poruchu?“ optala se žena a já již neměl sílu a vůli dále poslouchat. Kvapně jsem utekl.

Radek Hlaváček

DnesJazz - Rozhovor

Protože minulý rok ani jedno číslo PORGazeenu nevyšlo, a publikace rozhovoru tak byla znemožněna, text z června 2004 výrazně ztratil na aktuálnosti. Přestože DnesJazz již jako kapela nefunguje a jeho členové dnes spolu hrají spíše příležitostně, doufám, že mnohým, především starším či bývalým studentům, bude stát za přečtení.

Vzpomínáte si na dobu, kdy jste měli v prostorách školního klubu první zkoušku? Za jakých okolností to bylo a co tomu předcházelo?

ONDŘEJ

Začali jsme tu zkoušet v jazzovém semináři Štěpána Uhlíře, který trvá až do teď. S Mikišem jsme tam chodili hned od prvního roku, kdy se to vypsal. To byl Mikiš v septimě a já v sextě. Honza byl v kvintě a začal tam chodit myslím od dalšího roku. Tam jsme ještě hráli bez bicích a snad i bez basy.

MIKIŠ

Občas jsme brali Vojtu Helebranta, který ale neměl jazz moc rád.

ONDŘEJ

A pak nám Hanka Třeštíková, která studovala s Honzou ve třídě, domluvila první koncert v Popocafepetlu. Tam jsem hrál já, Mikiš, Honza, Martin Pergl a Vojta Helebrant. A ještě to bylo pořád bez bicích. A to už jsme tady zkoušeli víceméně pravidelně a potom se k nám přidal David.

PETR

Davida jsem vlastně přitáhl já z Nukleárních Vokurek, kde jsme v té době spolu hráli.

Kdo vymyslel název DnesJazz?

PETR

To bylo vymyšlené na tom prvním koncertě v Popocafepetlu. My jsme tam přijeli a začali hrát a lidi, kteří organizovali ten večer, na dveře vyvěsili „dnes jazz“, jenom co se týče stylu hudby, co jsme hráli. Mikiš si řekl, že to je v pořádku, že to je super název pro kapelu, a tak se od té doby takhle jmenujeme.

A přineslo nějakou změnu, když jste tady přestali studovat?

HONZA

Přestali jsme chodit aktivně na Štěpánovy hodiny.

ONDŘEJ

Už tím, že David a basák, kterej s náma v té době hrál, Jíra, nebyli z PORGu, DnesJazz nebyl nikdy vyloženě „školní kapela“. A potom jsme postupně začali z PORGu odcházet i my. Ale měli jsme na školu vazbu pořád, protože s náma hrál Boris Kubíček, kterej v té době ještě na PORGu učil, a my jsme sem chodili pravidelně zkoušet. Vždycky v neděli večer skoro každý týden.

MIKIŠ

Když jsme začali pravidelně hrát, já už jsem studoval na farmácii v Hradci, takže

jsem sem jenom tak zajížděl. Pak další rok odešel Ondřej. Když odmaturoval, tak se konal takový první pořádný oficiální koncert, kdy už s náma hrál David na bicí. To bylo na festivalu v Dubé – takovej letní festival pod širým nebem, pěkně zadarmo. Rok nato odešel z PORGu Honza. Potom z té třídy, co jsou Vokurky, nemáme žádného zástupce. Pak z té další třídy je Petr.

DAVID

No a poslední z PORGu odešel předloni Boris Kubíček, abychom to teda dokončili.

Z čeho se skládá váš repertoár, jak vznikají vaše skladby a texty?

ONDŘEJ

Většinou hrajeme jen instrumentální skladby, ale je pravda, že máme i dvě otextované. Náš kamarád zpěvák, skladatel a textař Kuba König z kapely Obří Broskev s náma zpívá dvě svoje písničky. Jedna se jmenuje Řeka a druhá Ukolébavka. Tu druhou jsme nahráli i na cédéčko. Jinak jsou ty písničky z větší části naše vlastní. Nejvíc jich je myslím od Mikiše, pak jsou tam nějaké ode mě, od Honzy nebo od Petra. Často vznikají třeba na zkouškách.

DAVID

Nebo Honza přinese nějaký motiv a Mikiš to dodělá nebo naopak.

ONDŘEJ

A co se týče toho stylového zařazení, tak to se hrozně těžko popisuje.

DAVID

DnesJazz je normálně charakteristický styl.

PETR

Tím, že je to vlastní tvorba, se to nedá jednoznačně zařadit do nějakého žánru a v podstatě je to obecně moderní jazz.

Co předchází tomu, než je nějaký nový člen přijat do kapely, co musí splnit?

DAVID

Alespoň já to vnímám spíš jako partu kamarádů. Je těžký přibrat k sobě dalšího bobříka, každej není kamarád. Takže jsme si našli kamaráda basistu Jíru, ten nám umřel, tak jsme si našli nového kamaráda Jardu a nakonec jsme se spřátelili s perkusistou Fiňou.

MIKIŠ

Ono je to důležitý, protože když kapela spolu jezdí na turné, tak se tam vyvinou občas – nebál bych se říct – až intimní vztahy. Takže na jedny straně by třeba člověk rád hrál s někým, kdo je výbornej muzikant, ale není to to hlavní. V DnesJazzu určitě ne.

Kde dnes každý z vás pracujete nebo studujete a kolik máte času na kapelu?

HONZA

Já dělám třetím rokem v Praze architekturu. Práci do školy si nahromadím vždycky na konec semestru, kdy nejsem schopný zkoušet a ani pořádně cvičit. A zase naopak třeba přes semestr můžu dělat docela dost věcí pro kapelu i třeba mimo hraní.

ONDŘEJ

Já studuju na filozofický fakultě v Praze anglistiku a komparatistiku. Práce mám sice dost, ale můžu si ji udělat v zásadě, kdy chci nebo kdy potřebuju, takže se můžu docela přizpůsobit. A podobně to mám s prací. Dělán externího redaktora v jednom nakladatelství a taky si tu práci můžu vzít domů. Problém je, že se někdy stane, že v nějakém období mám málo času na cvičení, a to se pak samozřejmě pozná, stačí když člověk tři dny nehraje; to platí, myslím, obecně asi u všech nástrojů.

MIKIŠ

Já jsem na tom možná hůř, protože můj koníček je biochemie, kterou studuju na přírodovědě. A biochemie obnáší v tom čtvrtáku a pátáku prostě v laborce sedět a sedět, třeba i po nocích. Ale školu беру spíš jako takového koníčka. Teďka mě začala trochu víc bavit, takže jsem tam zase trochu víc a chtěl bych ji dodělat, protože muzikou se žít, to je občas těžká řehole.

DAVID

Já se bohužel hudbou živím. Teď hraju už několik let s Lenkou Dusilovou a dva roky s Ivanem Hlasem. S ním jsem natočil krásnou desku, která právě vyšla. Rád bych dostudoval gymnázium, což teď bohužel kvůli tomu hraní není časově úplně možné. Tu školu jsem opustil právě kvůli hudbě, když jsem odjel s Lenkou na turné. No a občas je to fajn a občas to jsou trable.

PETR

Potom, co jsem dokončil PORG, jsem byl na pedagogické fakultě v Plzni na angličtině a hudební výchově jako dvojboru. Po semestru jsem to ukončil a v současné době jsem na VOŠ při Konzervatoři Jaroslava Ježka.

DAVID

Máme ještě čtyři členy. Borise Kubička (v současné době spíš jako hosta), který hraje na sopransaxofon, kontrabasistu Jardu Šťastného, perkusistu Petra Finka a Davida Smrže na tenorsaxofon a klarinet.

ONDŘEJ

Boris Kubíček učí matematiku a fyziku – stejně jako předtím tady – a ještě myslím nějaké programování v Kralupech na gymnáziu. A s tím je to docela komplikovaný, protože to má do Prahy daleko a musí dojíždět. A ještě navíc při jeho roztržitosti se často stane, že třeba na něco zapomenou, na nějakou zkoušku nebo koncert. Ale máme ho rádi.

PETR

Jarda Šťastný studuje na státní konzervatoři v pátém ročníku tubu a ve čtvrtém kontrabas.

DAVID

Fiňa (Petr Fink – pozn. red.) teď studuje na zemědělce. A dělá takové podivné obchodování nebo nějaké pojišťování. Je to legální, ale nevím co. Zkrátka je to obchodník.

Jaký byl vztah každého z vás k hudbě, když jste byli malí, jak se vyvíjel, co jste měli rádi tehdy, co máte rádi teď?

HONZA

K muzice jsem se dostával asi přes rodiče a teď poslouchám úplně všechno bez omezení. Na kytaru jsem začal hrát a chodit právě ke Štěpánovi Uhlířovi, kterému bych chtěl poděkovat za ten hudební základ, co do mě nahustil. To trvalo asi rok a jinak jsem nikam nechodil. Akorát tady na ty semináře.

ONDŘEJ

Moji rodiče původně chtěli, abych hrál na piano, ale protože jsme měli moc malej byt a málo peněz, nemohli jsme si piano dovolit, a tak mi koupili zobcovou flétnu, na kterou jsem hrál od druhé třídy. A když jsem chodil do sekundy, tak jsem začal hrát na klarinet a od té doby jsem přemlouval rodiče, aby mi koupili saxofon. Těm se to ale nějak nezdálo. Myslím si, že jim připadal jako málo ušlechtilý nástroj; ještě totiž taky zvažovali příčnou flétnu, která je nástroj hodně ušlechtilý, někdy až snobskej. Takže jako takový kompromis se zvolil ten klarinet, na který jsem chodil do jedny soukromý umělecký školy. Ale já jsem pořád o tom saxofonu uvažoval, že bych se k němu časem rád dostal. Potom, když mi bylo asi osmnáct nebo sedmnáct, jsem jedno léto pracoval někde v Praze v obchodě se sklem a vydělal jsem si tam za ty prázdniny na tenorsaxofon a na podzim v septimě jsem si ho koupil a začal jsem na něj hrát. To už jsem se učil sám, jenom z nějakých knížek, nebo když mi kamarádi něco řekli nebo poradili.

MIKIŠ

Já jsem byl takové ještě trošku zázračnější dítě než Ondřej, protože jsem na zobcovou flétničku hrál už od pěti let u Václava Žilky. A tam jsem dostával pořádně přes hřbet. To byla taková hodně direktivní výuka, zvlášť když se potom člověk dostal do toho užšího výběru a souboru, který dělá ty vystoupení. Tam už to bylo drsný. A k tomu jsem hrál ještě od sedmi na piano v normální lidušce. K tomu bych chtěl poznamenat, že podle mě tohle je naprosto zaručený způsob, jak malým dětem znechutit klasickou hudbu, protože oni si pak stejně najdou cestu k rocku a k technu a kolikrát i k té vážné hudbě. Já jsem se ke klasice vrátil a začala mě hodně bavit až někdy okolo osmnácti let. A osobně jsem si našel takovou odbočku k technu. Na pět let jsem byl opravdu drsný techník, kdy mě bavilo dělat techno na počítači, objevovat tu hudbu úplně z jiný strany, z takovýho kanálu nebo ze škarpy, ze dna.

ONDŘEJ

A tím se Mikiš proslavil i tady na PORGu pod přezdívkou DJ Mikiš. Ještě tady někde určitě je ta židle, na který je „DJ Mikiš“ napsáno. To byla Mikišova židle někdy od sekundy.

MIKIŠ

Já musím říct, že to, co mě naučilo úplným základům harmonie – ještě předtím než mohl nastoupit Štěpán Uhlíř – nebyla žádná liduška, hudební nauka, ale byly to harmonické postupy v popu a v technu. A taky jsem hrál rok na klarinet, ale to skončilo tím, že jsem ho zapomněl v tramvaji. Ještě mám takovej postřeh k těm základním uměleckým školám, že kolikrát člověka překvapí, že na nějaké jakoby periferní nebo málo důležité lidušce, která nemá žádnou pověst, kolikrát dělají nějaké jazzové pokusy atd. a na těch slavných pražských, co mají nějakou pověst, jsou neuvěřitelným způsobem zkostnatělí, že tam člověk třeba osm let hraje a nemůže dělat nic jinýho než toho Beethovena.

DAVID

Já jsem začal taky jako kluci na zobcovou flétničku. S náma totiž žila prababička, profesorka hudby, která byla houslistka a měla takový docela zvláštní metody. Já jsem na tu poblitou flétničku musel hrát šílený etudy v šílených tempách, a když jsem to nezahrál, tak mě mlátila pletacím drátem přes prsty. No a po třech letech jsem měl – stejně jako Ondřej – přejít na ten klarinet.

PETR

Mimochodem, Davidovi chybělo hodně málo a mohl začít na saxofon stejně jako my všichni.

DAVID

Ale já jsem řekl rodičům, že na klarinet hrát nebudu a že chci rovnou na saxofon. Tak jsem s tím seknul a začal jsem hrát na bicí jako samouk. Poslouchal jsem desky a učil jsem se z nich. Bicí jsem doma samozřejmě neměl, činily byly pokličky, bubny byly kýbly, hrnce. Potom jsem na kýbl přimontoval šlapku a pultík, co mi zůstal od tý flétničky, byl stojánek na pokličku.

PETR

Co se týče hraní na nástroj měl jsem v podstatě úplně stejný osud jako všichni tady. Začal jsem tuším asi v pěti šesti letech – ještě před první třídou – hrát v lidušce na piano a samozřejmě jsem měl starou, nervózní, cholericou ženu, která mě mlátila pravitkem přes ruce za každé špatnej tón. Nicméně u piana jsem vydržel určitě sedm osm let a pak jsem se najednou zničehonic rozhodl, že budu hrát na saxofon. A tak mi ho rodiče koupili, začal jsem taky chodit do lidušky a už s tím nástrojem válčím pátým rokem. Ale co se týče toho, jak jsem se dostal k jazzu, to bylo jakoby úplně opačnou cestou. Moje matka je jazzová zpěvačka, která se hudbou živí od sedmdesátých let v podstatě do dneška, já jsem jazz měl doma odmalička a v podstatě jsem ho celý život poslouchal s tím, že samozřejmě přišla puberta a dostal jsem se k technu, k housu, k takovým vyloženě trendovým záležitostem, ale odmalička jsem s mámou jezdil na koncerty. A teď se naopak zpátky dostávám ke klasické muzice, trochu to začínám naposlouchávat a věnovat se tomu přes jednu kapelu, kde hraju. Poslouchám teď víc a víc klasický nahrávky a zajímá mě způsob notového zápisu, kontrapunkt, úplný základy harmonie.

ONDŘEJ

Jenom bych chtěl říct, že na PORGu to bereme už jako samozřejmost, že tady je ten jazzový seminář, už se to za těch nějakých osm nebo sedm let vžilo a je to celkem normální. Ale když se třeba po-

tkám s nějakým muzikantem úplně odjinud, který o PORGu nic neví, a on se mě ptá, jak jsem se dostal k jazzu a kde jsem začal hrát a já mu řeknu, že jsem se úplně základy jazzu naučil na gymnáziu v jazzovém semináři, tak kouká, div mu oči nevypadnou, protože prostě nikde jinde nic takového neexistuje. Takže je to dobrá věc a je třeba si uvědomit, že i celkem výjimečná a že to jinde nebývá.

HONZA

Tady nebyly jen jazzový semináře, ale vlastně i klasická harmonie, kontrapunkt. Tím já jsem se dostal k věcem, jako je skládání.

Kde berete inspiraci a mohli byste uvést nějaký vzor?

ONDŘEJ

V poslední době se mi spíš stává, že inspiraci nemám žádnou. Myslím teď u skládání, protože u jazzu je třeba rozlišovat, že jedna věc je hrát a přitom improvizovat, kdy vlastně člověk tu hudbu taky zároveň vytváří, a druhá věc je skládat. To je ale úplně jiný typ tvoření, protože při hraní, při té jazzové improvizaci, hraje mnohem větší roli momentální nápad než nějaká formální promyšlenost. Jinak jde u té inspirace o to, co kdo zrovna poslouchá.

DAVID

Taky hraje roli, v jakém prostředí zrovna žije.

ONDŘEJ

Já uvedu takový příklad. Když jsme někdy loni v létě nahrávali první písničku z těch, co jsou na tom našem democédéčku, objevil jsem album amerického saxofonisty Joshuy Redmana Elastic. A tam jsou v tématu takový dvoj až trojhlas, kdy tenorsaxofon hraje téma a na některých místech se najednou ty noty rozšíří do harmonie, do těch vícehlasů. A tento princip se normálně nikde moc nevyskytuje. Já jsem to v té době zrovna poslouchal a napadlo mě, že naše písnička by se dala udělat podobným způsobem. Ona je sice stylisticky dost jiná než to, co dělá on, ale tenhle princip se do ní nějakým způsobem hodil.

MIKIŠ

Já bych asi nerozpitvával všechny možné inspirace, které člověk může mít. Jenom z mého pohledu podotknu, že se nám často stává, že máme jiné inspirace a to, co někomu přijde jako úplně nová věc a úplně nadšeně s tím přijde do kapely, někdo už považuje za naprostou nudu, kterou má ohranou, a je to pro něj neoriginální, protože on třeba zase takovéhle věci poslouchal nebo hrál dlouho. Takže s inspirací a s novými nápady je to kolikrát hodně o dohadování a ohýbání původního přímého nápadu tak, aby se líbil všem. Já musím říct, že neexistuje skoro nic, žádná muzika, co by mě vůbec neinspirovalo. Může to být třeba rytmicky bouchající větrák nebo vlak.

DAVID

To dohadování je dané taky tím, že je nás osm, což je při nějaké hudební spolupráci, kdy se má podat výkon sto procentně spolu, až dost. Je těžký se dohodnout tak, aby si za tím, co děláme, každý mohl opravdu stát. Je potřeba velká kázeň a velké sebezapření.

MIKIŠ

Dalo by se říct, že jsme velká kapela, která funguje jako malá kapela. Že nás je osm a přitom všichni do toho mluví a všichni tvoří. Trochu větší soubor už by musel fungovat tak, že je prostě kapelník a ostatní.

HONZA

Je mnohem těžší dobrat se něčeho, co je v plný síle toho původního nápadu a nespadne to k nějakým kompromisům. Protože pak se tomu hrozně ubere, všichni jsou tak trochu spokojení, je to docela dobrá věc, ale mohlo to být původně mnohem silnější, kdyby se to dotáhlo.

DAVID

Taky je to osm úplně jiných lidí. Každý z nás se zabývá úplně jinými věcmi, ale je fajn, že přesto dokážeme vytvořit něco, co děláme opravdu společně. Sice to pochopitelně trvá dlouho, ale když už se to povede, tak to zase stojí za to.

MIKIŠ

Ještě bych to porovnal třeba s Jazzboxem. U nás, když přijde radikální nápad, tak se nutně musí trochu otupit, aby byl snesitelný. A v Jazzboxu je zase spousta věcí daleko radikálnějších. Je jen otázka, jak to působí na posluchače. My jsme možná stravitelnější pro víc lidí. A zase třeba nemůže vzniknout ani nějaký úplně úžasný nadšení, ale ani nějaký naprostý zavrnutí, když je všechno trošičku takový otupený.

Vzpomínáte si třeba na nějaký konkrétní zajímavý zážitek buď z PORGu, nebo asi hlavně z kapely?

PETR

Před jedním koncertem v Balbínce, když bylo asi deset minut do začátku, jsme byli všichni nastoupení a Boris nikde. Najednou

příběhl strašně uřícený a my jsme se ptali: „Borisi, kde máš saxofon?“ „Ježiš, já jsem ho zapomněl na PORGu,“ a letěl zpátky. A přišel asi na druhý nebo třetí set.

HONZA

Dnes Jazz je moje jediná kapela a rozhodně pro mě byl dobrý zážitek, jak se teď na podzim nasmlouvaly (2003 – pozn. red.) poprvé nějaký kšefty, vzalo se velký auto, kam jsme se všichni vešli, a jezdilo se.

A nějaký zážitek, který nemusí souviset přímo s kapelou, ale je třeba z PORGu?

HONZA

Můj zážitek z PORGu je PORG.

MIKIŠ

Já jsem měl dobrou zážitek z PORGu a z muziky zároveň, když jsme nahrávali

školní cédéčko. To jsem si připadal, že vstupuju do velkého muzikantského světa. Po tom nahrávání jsme si s Ondřejem šli sednout do nějaké kavárničky a cítil jsem se opravdu světácky.

PETR

To já jsem to takhle v těch šestnácti letech úplně necítil, ale byl to silný zážitek. Poprvé to vlastně bylo studiové hraní, což je úplně něco jiného, než když člověk zkouší s kapelou nebo když hraje živě, je to úplně jiné systém práce. A poprvé vlastně moje muzika byla někde nahraná, někde zdokumentovaná na cédéčku, což byl taky hodně silný.

HONZA

Já jsem si ještě vzpomněl, jak tady jednou byla blue night, kdy bylo všechno modré, pouštělo se blues a hrálo se blues a byl to taky takovej hudebně multikulturní zážitek.

ONDŘEJ

Na to já mám taky vzpomínku. Někdo udělal modrou Lučinu – obarvil Lučinu modrým barvivem – a mně z toho bylo pak strašně špatně.

Kde dneska zkoušíte a jak často máte koncerty?

DAVID

Nedávno nás vyhodili ze zkušebny na nádraží Praha–Bubny. Bylo to v špinavém, zaprášeném suterénu, ale bylo to skvělé místo. Díky Honzovi jsme se přestěhovali do Hostivaře, kde máme zkušebnu v čistém, vzdušném prvním patře a je to ještě skvělejší. Koncerty máme celkem nepravidelně, ale v Praze hrajeme vždycky tak jednou za půl roku.

Adam Pospíšil

Perly sviní(m) z oktávy 08

Klaus

(fotbal) Já sem hrál za vesnici, kde jsme měli chalupu, tam se o přestávce pije desítka a starší hráči pijou okenu, aby se jim lépe dýchalo.

V pátek bysme to psát nemohli, protože bysme to psát nemohli.

Terezko, jestlipak se bavíte o Íbnovi, Hussajnovi a Mudžahídovi?

KS: Táhle hanz má volnou lavici!

HZZ: Já nechci, aby seděl vedle mě, já chci mít svoji lavici pro sebe.

Klaus: No když vám maminka zaplatí dvojnásobně školné...

HZZ: KARLE! JÁ TI PO HODINĚ ROZBIJU DRŽKU!

Dá se dokázat že sou pravdivý, protože prostě pravdivý sou.

Vagón veze sedum debilů, kolik debilů je ve dvou vagónech?

OP: Rovno!

Klaus: Odpověděl bych vám veršem, který by začínal „Ani...“

Moje dcera slaví šesté narozeniny, já ji velmi miluji, tak sem musel pro ty parchanty vymyslet sportovní program.

Když použiju takovej eufemismus, je to taková trošku skoro naprostá zhovadilost.

Na některých gymnáziích studentům vykaj až vod kvinty. To znamená: Pešice nežerte, nebo vás vyhodím z hodiny.

Moje rada je řešit to jako kretén.

1 rolník za 8 hodin, 2 rolníci za 4 hodiny, 3 rolníci za já nevím... A to vede k peklu.

To sou opravdu základní operace, který používá i ten největší mentál, i ten, co jezdí s hovnocucem.

Ste daleko větší zmetci než můj dědeček!

Tady máme jeden příklad... Obě skupiny měly stejnej, protože jsem stejně věděl, že ho nikdo nespočítá.

No, to sem zkazil. Ale to už nebyla hodina, takže to neplatí.

K: To je ta osová souměrnost. Nějaký otázky k tomuhletomu?

HZZ: Kde ste vzal fialovou fixu?!

Pane Sovko, nezlobte, protože to není dobré.

Fantys

Je nějaký román, který se NEdotýká reality? Něco ÚPLNĚ mimo realitu?

MS: No dyť. Bible.

Jakej má smysl nahodit si nějaký číro, když člověk stejně umře...

Víme, že existuje postmodernismus, ale nevíme, jestli existuje modernismus.

(o bratřech Karamazovch) To sem přečet, když sem byl na brigádě a plnil cisterny mazutem.

KS: My fater had a Mercedes and drive 50000 kilometres and has... jak se řekne „původní výfuk“?

Toegel: Připravujete si pod tou lavicí něco k tématu?

VP: Já si hraju s pytlíkem.

Kopřivová: Karle, já nechci být zaujatá, ale měl bys tu opici odložit.

ŠK: A můžu si ji vzít já?!

K: Když s ní nebudeš dělat stejný pohyby jako Karel.

VP: (důvod francouzské revoluce) Se ňák hádala Británie s Francií vo ňáký to Grónsko nebo ňákou takovou sračku. Nebo Falklandy.

Mike: There is some sexy cool stuff you guys should read in latin.

Janichová: To je pan Kříčka? Víte, že už jste přišel podruhé pozdě?

ŠK: No, vono je to náročný, no.

KS: To sou ty dredy. Blbě se mu chodí.

Příbík: Takže si z nůžek vystříhnete kopec.

Impressen aus der Schule in der Natur

Es war unsere letzte Schule in der Natur, deshalb hatten wir grosse Erwartungen. Als ich den Platz zum erstenmal sah, war ich ein bisschen enttäuscht. Die Klassen, in denen wir an unseren Projekten arbeiten sollten, waren einfach schrecklich. Wir haben aber so viele Ausflüge gemacht, dass es später kein Problem war. Fast jeden Tag sind wir mit dem Zug irgendwohin gefahren. Am schönsten war es bei dem Odlezelský See, dort spürte man wirklich den Genius loci.

Unsere Anreise war sehr lustig, denn der Bus hatte eine Panne und brannte ein bisschen. Der Busfahrer war aber geistesgegenwärtig und hat es schnell repariert.

Das Essen war ganz normal, manchmal gut, manchmal schlecht. Das einzige Geschäft in unserem Gebäude war nur eine Stunde am Tag geöffnet und obwohl es sehr teuer war, stand hier nach dem Mittagessen immer eine schreckliche Schlange. Das nächste Geschäft war in einem Dorf drei Kilometer weit, aber als wir es einmal besucht haben, entdeckten wir dort eine tolle und leckere Schokolade mit Orangen, Mandeln und Honig.

In unserem Projekt sahen wir Mumien, die 300 Jahre alt waren, auch ein kopfloses Kind war da.

Es war so kalt, dass wir auf den Ausflügen immer vor Kälte gezittert haben.

Wir haben uns auch zwei Vorträge angehört – der eine war interessant, der zweite obligatorisch und langweilig.

Die lustigste Situation entstand, als um Mitternacht in unserem

Stockwerk die Sicherungen herausgefallen sind. Es war ganz dunkel und wir haben im Gang Kerzen aufgestellt. Das war wunderschön, es hat wie eine „Runway“ ausgesehen.

Herr Profota hat uns die Kerzen verteilt. Zuerst im T-Shirt und in der Hose, dann im T-Shirt und der Unterhose und zuletzt in der Unterhose. Dann haben wir ihn zum Glück nicht mehr gesehen.

Das Rauchen an verbotenen Stellen hat uns zwei Verweise des Klassenlehrers und einen Verweis des Direktors gebracht.

Fräulein Melissa hat schöne neue Wörter von Herrn Bukovský gelernt.

Im ganzen Gelände hüpfen kleine Kaninchen herum.

Die Präsentation der Projekte war wie immer sehr gelungen.

Und die Schule in der Natur in Prag

Es war wirklich kalt, Nebel, ein echtes Herbstwetter. Wir besuchten mit Frau Prof. Kaftanová Vyšehrad. Das Programm hat uns gefallen. Wir besichtigten die Kasematten, wo wir auch Statuen von der Karlsbrücke sehen konnten.

Am dritten Tag sahen wir uns mit einem Begleiter den historischen Friedhof Slavín an. Die Herbstatmosphäre war passend und der Vortrag war sehr interessant. Letzte zwei Tage waren wir in der Schule, machten einen Comic und suchten in der Literatur nach Sagen über Vyšehrad. Ich muss sagen, dass es wirklich gut vorbereitet war.

Was würde ich machen, wenn ich der Direktor von PORG wäre?

Stellen sie sich diese (vielleicht unwahrscheinliche) Situation vor: Václav Klaus, unser Direktor, geht von der Schule weg und niemand weiß, warum. Er verschwindet einfach. Nur ein kleines Papier bleibt auf seinem Tisch im Konferenzzimmer: ICH MÖCHTE, DASS JITKA DIE NEUE DIREKTORIN WIRD. V.K.

Die erste Idee, die mir einfallen würde, wäre, dass ich mehr Freizeit und Ferien als Direktorin erteilen würde. Von Mittwoch bis Sonntag wäre das Wochenende, wir (eigentlich sie) würden in die Schule den Rest der Woche gehen. Ich würde nur einen Tag in der Woche arbeiten, weil ich viele Assistenten hätte, die mir mit meiner komplizierten Organisation des Gymnasiums helfen würden.

Weiter möchte ich einen Lift in unserer Anstalt haben, damit ich die ganze Schule kontrollieren könnte. Ich würde von oben nach unten herumfahren, den Geist der Schule beobachten und alle beaufsichtigen.

Ich wäre ein böser Hund! Das würde mir Spaß machen.

Dann würde ich eine Kantine bauen, auch eine grössere Turnhalle, eine wunderschöne Aula, ein tiefes Schwimmbad, einen modernen Fitnessraum, einen Spielplatz und noch möchte ich eine Armbanduhr mit einem Springbrunnen.

Aber jetzt ernst – ich möchte mehr Stunden für die Sprachen, einen besseren Schuldienst in Mathematik und nicht so viele Direktoranordnungen.

Jitka

Wenn ich Direktorin von Porg wäre, würde ich sofort einen Kaffeeautomaten kaufen. Ich mag heiße Schokolade sehr und meine, wenn wir so einen Automaten hätten, wären alle in der Schule zufrieden. Aber da entsteht ein Problem. Wir bräuchten auch einen Kekseautomaten. Diese zwei Sachen passen nämlich zusammen. Wir müssten dann nicht ins Geschäft gehen und das wäre bequemer! Die zweite Sache, die ich machen würde, ist, dass ich einen Fahrradständer kaufen würde. Es würde das Radfahren unterstützt, denn es ist gesund, selbstverständlich. Im Raum im Souterrain würde ich ein Kino für die Studenten machen, das wäre schön. Und die letzte Sache ist, dass ich die Ferien verlängern würde, natürlich!

Sandra

Ich würde sehr viel ändern. Zuerst die Ausstattung der Schule mit Elektronik. In den Computersaal gäbe ich einen Wi-Fi Sender, damit wir das drahtlose Internet benutzen können. Jeder hätte ein Notebook

oder ein PDA, in das man alles schriebe – keine Hefte und Papiere mehr. Das wäre auch viel besser für die Umwelt, wenn die Schule nicht tausende Papiere verbraucht. Es wäre viel bequemer, alles im Laptop zu haben, wunderbar! Tests schrieben wir in die Notebooks und ließen durch das Internet in den Schulserver zukommen. Hier würden die Professoren alles in ihre Laptops abziehen und die Fehler verbessern.

Dann gäbe ich überall Luftfilter, weil es schrecklich ist, was wir in der Schule atmen müssen. Staub, Bakterien, verbrauchte Luft...

Dann fände ich eine bessere Alternative zur Schulkantine. Eine Schulkantine, die nicht so weit wäre, die besser kochte, die eine bessere Organisation der Aufsicht hätte und die keine Gefahr für schwächere Einzelne vorstellen würde. Vielleicht baute ich eine neue Schulkantine auf dem Schulhof, weil ich weniger notwendig einen Rasen als die Schulkantine finde.

Aleš

Porg ist nur eine kleine Schule, aber trotzdem gibt es viele Möglichkeiten, etwas zu ändern. Methoden des Unterrichts, verschiedene Typen der Ausflüge, Ausstattung der Schule, und viele andere Sachen. Eine gute Weise, wie man neue Ausbesserungen

findet, ist eine Umfrage zwischen den Studenten.

Ich möchte zum Beispiel, dass alle Studenten in der Sekunda und Tertia gleichzeitig mit beiden Sprachen, also Deutsch und Französisch anfangen. So können sie dann in den nächsten Jahren besser zwischen diesen beiden Sprachen wählen.

Jetzt eine andere Sache: Spezialisierung. Ich denke, dass die Studenten nach der Quarta oder Quinta eine grössere Auswahl haben sollten. Noch grössere als jetzt, weil zur Zeit lernen sie, die sie nie im Leben gebrauchen werden.

Auch der Stundenplan sollte besser sein, aber das ist nicht immer möglich.

Martin

Ich möchte, dass wir Herrn Toegel für Biologie hätten oder statt Biologie könnten wir lieber Kunstgeschichte lernen. Es wäre auch viel besser und nutzbarer, mehr Stunden

Sprachen zu haben, um das Abitur besser zu schaffen.

Mein Hauptplan ist aber dieser: ich möchte das Gebäude der Hochschule nebenan einreißen, weil wegen diesem Gebäude haben wir im Oktober in unserem Schulgarten keine Sonne mehr. Wenn die Hochschule wegwäre, dann schiene die Sonne fast das ganze Jahr, dann wäre ich zufrieden.

Luciška

Zuerst muss ich sagen, dass ich auf Porg ganz zufrieden bin. Es gibt aber trotzdem ein paar Sachen, die man ändern könnte. Aber im Vergleich mit der Grundschule finde ich, dass es nur Kleinigkeiten sind.

Manchmal bin ich verärgert, wenn zu viele Stunden an einem Tag aufgehoben werden. Ich verstehe, dass jemand manchmal krank wird. Es passiert aber in unserer Klasse immer öfter, dass wir zum Beispiel drei Stunden haben, aber wir sind in der Schule von halb

neun bis drei, weil andere drei Stunden in der Mitte des Tages wegfallen. Die Zeit sollte besser ausgenutzt werden. Ein anderer Lehrer sollte diese Stunden supplieren.

Das zweite Problem sind die Schuhe. Alle sollten sich umziehen, wenn sie ins Schulgebäude kommen. Wenn ein Student vergisst, setzt er sich der Gefahr aus, dass er dafür eine Strafe bekommt. Aber es ist kein Problem, einen Lehrer in der Schule zu sehen, der sich nicht umgezogen hat. Sie bekommen aber nie einen Putzdienst.

Die letzte Sache, die ich ändern würde, ist unser Mathematikprofessor. (Nichts gegen Frau Bidláková.) Wir hatten Herrn Přibík fünf Jahre. Das war gut. In der Sexta hatten wir Herrn Profota. Das war super. Nach einem Jahr haben wir uns aneinander gewöhnt. Warum mussten wir in der Septima wieder einen neuen Lehrer haben?

Jakub

